

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ • ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2012

Τ.Θ. 1308, Τ.Κ. 380 01 ΒΟΛΟΣ, ΤΗΛ.: 242 10 93502, 24210 93510, FAX: 242 10 67903

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2369

ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΗ*

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ

Μέ πολλή χαρά βρίσκομαι πάντα σ' αυτόν τον χώρο, ίσως γιατί πουθενά άλλου ή φράση «έπιστροφή στις ρίζες μας» δεν γίνεται τόσο κατανοητή.

Αυτό μπορεί να ακούγεται ως λογοπαίγνιο, ίσως και όπισθοδρομικό, έσείς, όμως, νομίζω πώς, καλύτερα από κάθε άλλον, μπορείτε να αντιληφθείτε την ανάγκη κάθε ζωντανού οργανισμού να καταφεύγει στο ριζικό του σύστημα, προκειμένου οι χυμοί να θρέψουν την εξέλιξή του. Βλέπετε, πάμπολλες φράσεις, εικόνες και έννοιες έχασαν τό νόημά τους, όταν ο άνθρωπος αποχωρίστηκε από τη γη, έπαψε να καλλιεργεί τό κώμα και στερήθηκε τόν θαυμασμό γιά τή μεταμόρφωση ενός άσπμαντου σπόρου σέ φυτό όμορφιάς και καρποφορίας. Κι εγώ παιδί τής πόλης είμαι, και, μόνο να φανταστώ μπορώ τίσ αλήθειες και τούς νόμους τής ζωής, τούς όποιους, άβίαστα και φυσικά, δίδασκει ή ένασχόληση μέ τή γη, όπως, μόνον να φανταστώ μπορώ, και όλα τά συναισθήματα πού πλημμύριζαν τόν άνθρωπο στό ταξίδι από τή σπορά στή σοδειά.

Άκόμη κι ό Χριστός, όταν θέλησε να μιλήσει γιά τήν επίδραση τού λόγου Του στήν ανθρώπινη ψυχή, ως καλό Σπορέα παρουσίασε τόν έαυτό Του και εικόνες από τή σπορά χρησιμοποίησε, προκειμένου να περιγράψει όλους τούς πιθανούς αποδέκτες τής διδασκαλίας Του. Μίλησε γιά τό σκληρό κώμα τής ψυχής τού άκαλλιέργητου και άνέτοιμου ανθρώπου, μίλησε και γιά τό άφράτο κώμα τής ψυχής τού έτοιμου να δεχτεί τόν σπόρο και να καρπίσει.

Σέ καιρό σοδειάς βρίσκομαστε πλέον κι έμεις. Σοδειά, όχι από ένα μπουστάνι ή από θερμοκήπιο, σάν αυτά πού περιτριγυρίζουν τόν εύλογημένο χώρο σας. Βρισκόμαστε σέ καιρό σοδειάς από σπορά στό μυαλό και τίσ καρδιές νέων ανθρώπων, πού όλοι μας, ό καθένας μέσα από τόν δικό του ρόλο, πραγματοποιήσαμε. Σπορά παιδείας, αξιών, προτύπων και όραμάτων.

Ίδού λοιπόν! Η κοινωνία μας, σά δέντρο μεγάλωσε, κανείς όμως δεν θά έβριζε ποτέ αυτό τό δέντρο γιά να όμορφύνει τόν κήπο του. Έδεσαν και οι καρποί. Τούς γευτήκαμε, όμως, τό στόμα μας γέμισε

πίκρα. Τρέχουμε τώρα να ραντίσουμε, τρέχουμε να κλαδέψουμε, τρέχουμε να μπολιάσουμε ή και να βάλουμε νάρθηκες -μερικοί τούς λένε και μνημόνια- γιά να ισώσουν οι κορμοί. Τίποτε όμως δεν μπορεί να υποκαταστήσει τό πρώτο και μέγα αρχικό λάθος: Τό λάθος τής επιλογής τού σπόρου και τού τρόπου τής σποράς.

Πρίν από λίγα χρόνια, αν και τά σημάδια δεν ήταν και λίγα, κάθε συζήτηση γιά τό τί σπόρος πέφτει στίς τάξεις και στά άμφιθέατρα έθεωρείτο μία γραφική συζήτηση πολυτελείας. Ταΐσαμε σπάταλα τούς λάκους μέ δανειακά και άμφίβολης ποιότητας λιπάσματα. Η γη όμως, έσείς τό ξέρετε καλύτερα, δεν ξεγελιέται. Η γη λέει πάντα τήν αλήθεια. Και ή γη τής σημερινής κοινωνίας μας λέει επίσης τήν αλήθεια. Όπως κάθε δέντρο είναι μάρτυρας τού σπόρου πού τό γέννησε, έτσι και κάθε κοινωνία είναι μάρτυρας τής παιδείας πού τήν έθρεψε.

Καθώς οι δομές, οι σχεδιασμοί και οι νομικές δικλείδες ασφαλούς καταρρέουν, όντας αδύναμες να υπερνικήσουν τήν ανθρώπινη άπληστία και ματαιοδοξία, παραμερίζουμε, όσο γίνεται, τόν δίκαιο θυμό και τήν διάχυτη απόγνωση και προσπαθούμε να διακρίνουμε τί είναι αυτό πού πραγματικά έπαιξε τόν πρώτο, τόν βασικό ρόλο στίς εξελίξεις. Και όλες μας οι άναζητήσεις καταλήγουν σέ ένα και μόνο σημείο: Στήν ποιότητα τής ανθρώπινης ύπαρξης, στήν ποιότητα τών προθέσεών της, κυρίως όμως στήν ποιότητα τών πράξεών της.

Οι άνθρωποι είναι αυτοί πού κατευθύνουν τήν ιστορία, οι άνθρωποι επιλέγουν, οι άνθρωποι πολιτεύονται, οι άνθρωποι σχετίζονται, οι άνθρωποι αποφασίζουν. Μπορεί να φαίνεται πώς οι επώνυμοι κρατούν τά ήνία τής ιστορίας στήν πραγματικότητα, όμως, ή ποιότητα τών πολλών, τών καθημερινών ανθρώπων καθορίζει τό ιστορικό «γίνεσθαι» και ίσως γι' αυτό, πρώτο μέλημα τής κάθε εξουσίας είναι, μέσα από τή προπαγάνδα και τόν φόβο, να άδρανοποιήσει τούς λαούς και να τούς παραπετάξει, αδύναμους και άκίνδυνους, σέ έναν καναπέ.

Μοναδική έλπίδα, αλλά και πανίσχυρο όπλο άληθινής αντίστα-

Συνέχεια στή σελ. 2

ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΗ*

Συνέχεια από τη σελ. 1.

σης είναι η παιδεία. Αυτός είναι ο σπόρος, που καθορίζει τους καρπούς της κάθε γενιάς. Οί σπόροι, όμως, όπως καλά γνωρίζετε, δεν είναι απλώς κάποια ασημένια αντικείμενα πενήντα ή εκατό χιλιοστών. Ο σπόρος κουβαλάει μέσα του το σχέδιο, την εικόνα, την κάθε λεπτομέρεια του δέντρου που θα δώσει και που αυτό, με τη σειρά του, θα θεριέψει, και όπως λέει το Ευαγγέλιο, θα δώσει σκιά και καταφύγιο στα σμήνη των πετεινών του ούρανοῦ. Και ενώ ο κάθε λογικός άνθρωπος, πριν σπείρει, φροντίζει να μάθει, ο κάθε σπόρος, τί φυτό θα του δώσει, εμείς, την κρίσιμη στιγμή της σποράς, θεωρήσαμε περιττή την έρώτηση, «τί ανθρώπους θέλουμε να διαμορφώσουμε;»

Όταν επί τρεις δεκαετίες αλλάζαμε και ξαναλλάζαμε τα συστήματα και επιτρέπαμε οι χώροι της σπουδής να μεταβάλλονται σε άρνες κομματικών προγραμμασμάτων, ούτε χρόνος, ούτε δυνάμεις πε-

ρίσσεψαν για μία σοβαρή συζήτηση γύρω από τό τί λειτούργησε στο παρελθόν, με τί διδάγματα, θετικά και αρνητικά μας προίκισε μία ιστορία τριών χιλιάδων χρόνων, τί καθορίζει την ταυτότητά μας, τί νοηματοδοτεί τη ζωή μας, πώς θα μάθουμε να συνυπάρχουμε, να συνεργαζόμαστε, να στηρίζουμε ο ένας τον άλλον.

Σήμερα, λυπούμαστε για τον ατομισμό και την αδιαφορία της κοινωνίας μας για τα κοινά, εμείς, όμως, ήμασταν, που «χωρίς περίσκεψιν, χωρίς αιδῶ», που λέει και ο Καβάφης, θεοποιήσαμε στο σύστημα της παιδείας μας την βαθμοθηρία και ταύτισαμε τον ὄρο «επιτυχία» μόνον με τό ατομικό ἀριστείο. Αναζητούμε τώρα τίς δυνάμεις του λαοῦ μας, που θα μᾶς περάσουν διά μέσου της Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης -που μάλλον πρὸς τό μαῦρο φέρνει- εμείς ὅμως ήμασταν που ἀποθεώσαμε τήν μετριότητα, στιγματίσαμε τή διαδικασία ἀνεύρεσης τῶν ἐξαιρετικῶν προσόντων και ἀδιαφορήσαμε για διαδικασίες ἐνεργοποίησης δεξιοτήτων, ἐπενδύοντας μόνον στή μνήμη και στήν ἀπίστευτα βαρετή ἀναπαραγωγή γνώσεων, ἀμφίβολης κιόλας ποιότητας. Αναγνωρίζουμε τήν ἀνάγκη αὐτοκριτικῆς και διόρθωσης τῶν κακῶς κειμένων, εμείς, ὅμως, ήμασταν που ἀρνηθήκαμε να μετρηθούμε με ἕνα μέτρο σταθερό, μία κλίμακα ἀξιών και ἐπιδόσεων, ἕνα σύστημα ἀξιολόγησης, μετατρέποντας σέ ὑπέρτατο κριτή ἕναν κακεκτικὸ και βολεμένο ἑαυτό. Λυπούμαστε, που τόσο εὔκολα ὑποκύψαμε στόν καταναλωτισμό, εμείς ὅμως ήμασταν, που ἀποκλείσαμε ἀπό τούς χώρους τῆς σπουδῆς τή χαρά τῆς πρωτοβουλίας και τῆς δημιουργίας. Μᾶς πανικοβάλλει μία νεολαία, που δέν ξέρει να ἐκτιμᾷ, που ἔμαθε μόνον να ἀγχώνεται, χωρίς να ἀπολαμβάνει τό ταξίδι για τήν Ἰθάκη τῆς γνώσης, μία νεολαία βέβαιη πὸς μία καλή γνωριμία είναι τό καλύτερο διδακτορικό, εμείς, ὅμως, ήμασταν που δαιμονοποιήσαμε τή λέξη «ὄρια» και τή λέξη «σεβασμός», κληρονομώντας στήν ἐπόμενη γενιά τήν ἰσόβια ἐφηβική μας ἀνωριμότητα να θέλουμε τά πάντα, τώρα και δωρεάν, και ἀπό κόστος και ἀπό κόπο. Τό κάθε ἐμπόδιο στο «θέλω» μας ἔγινε ἐχθρός, που ἔπρεπε να ἐξολοθρευτεῖ. Ἄν ἕνα δά-

σος ἦταν ἐμπόδιο στά οἰκοδομικά μας σχέδια, τόσο τό χειρότερο για τό δάσος. Ἄν ὁ ἄριστος ἐδικαιοῦτο να προχωρήσει και στεκόταν ἐμπόδιο στο δικό μας ρουσφέτι, τόσο τό χειρότερο για τόν ἄριστο. Ἄν ὁ νόμος ζητούσε τή δίκαιη οἰκονομική συνδρομή μας, τήν ὥρα που εμείς «μαγειρεύαμε» ἀποδείξεις και παραστατικά, τόσο τό χειρότερο για τό νόμο.

Ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς ἀνάγκης. Και ἡ ἀνάγκη φέρνει πάντοτε κοινότερα τόν ἕναν στόν ἄλλον. Δέν βρίσκουμε ὅμως εὔκολα τόν βηματισμό μας. Διότι, ποτέ, οὔτε διδάξαμε, οὔτε διδαχθήκαμε να ἀκοῦμε, να συμπονοῦμε, να ὑποχωροῦμε, να σεβόμαστε, να μοιραζόμαστε, να συμπαραστεκόμαστε και να ἀγαποῦμε, βάζοντας πλάτη για τό δικίο και του ἄλλου. Τό μόνον που φαίνεται πὸς διδάξαμε και διδαχθήκαμε σωστά, είναι να διασφαλίζουμε κεκτημένα και να βρίσκουμε εὔκολα ἐνόχους.

Κι ὅμως, εἶμαι βέβαιος, πὸς, ὅπως ἐγώ, ἔτσι κι ἐσεῖς, κι ὅπως ὁ κάθε ἐκπαιδευτικός, που ἡ ματιά του είναι ἀκόμη ζωντανή, βλέπουμε τόν πλοῦτο τῶν ψυχῶν τῆς νέας γενιάς. Νέοι ἄνθρωποι στίς σχολικές τάξεις και στά ἀμφιθέατρα, με ματιά καθαρή, με βαθύ συναίσθημα, με ὄνειρα και προθυμία για μεγάλα και ὠραία πράγματα. Μαθητές και φοιτητές, που μᾶς κοιτοῦν στά μάτια και περιμένουν λίγη ἐνθάρρυνση, λίγη συμπαράσταση, λίγο ἔπαινο, πολλή ὅμως ἔμπνευση και στέρεα πρότυπα συνέπειας και ἐντιμότητας, για να πετάξουν. Αὐτή ἡ στάση, αὐτή ἡ συμπεριφορά ἀποτελοῦν τήν οὐσία τῆς παιδείας. Βαυκαλιζόμαστε για τόν δῆθεν ἀνθρωποκεντρισμό του πολιτισμοῦ μας, καμιά ὅμως κοινωνία δέν ξεχώρισε τόσο τόν δάσκαλο ἀπό τή γνώση, μετατρέποντάς τον σέ ἕναν ἀπλό μεταφορέα τῆς, μαραίνοντας, ἔτσι, και αὐτόν και τόν μαθητή του. Ἐδῶ ἴσως να κρύβεται και ἡ μεγάλη ἀπάντηση σέ ὅλα ἐκεῖνα που μᾶς ταλαιπωροῦν σήμερα. Και θά ζητήσω πάλι τήν βοήθεια τῆς δικῆς σας ἐπιστήμης, μέσα ἀπό ἕνα μικρό χωρίο του Ἐυαγγελίου:

Ἄμην ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐάν μή ὁ κόκκος του σίτου πεσῶν εἰς τήν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτός μόνος μένει· ἐάν δέ ἀποθάνῃ, πολύν καρπὸν φέρει.

Πρὶν ἀπ' τή μεγάλη σοδειά, προηγεῖται ὁ θάνατος του σπόρου. Και ἴσως, με τά λεγόμενά μου μέχρι τώρα, να συμπεράνατε πὸς ὁ σπόρος είναι ἡ γνώση και, εὐρύτερα, ἡ παιδεία. Ἄν ὅμως ἦταν μόνον αὐτό, ἴσως τό χωρίο να μὴν βγάζει κάποιο νόημα. Κι ὅμως, ἐδῶ, κάτι πρέπει να πεθάνει.

Ξέρετε, ὀρισμένοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, στήν παραβολή του σπορέα που σᾶς προανέφερα, ἀποδίδουν στόν Χριστό τό ρόλο ὄχι μόνον του σπορέα ἀλλά και του σπόρου. Και μάλιστα, τό μέγαλωμα και τό κάρπισμα του μεγάλου δέντρου του νέου κόσμου, που είναι ἤδη παρών ὡς ἐκκλησία, ἀλλά και προσδοκώμενος ὡς Βασιλεία του Θεοῦ, πραγματοποιεῖται ὡς ἀποτέλεσμα τῆς θυσίας του ἴδιου του Θεοῦ ἀνθρώπου. Αὐτή ἡ ἐρμηνεία ἀποκαλύπτει μία πανανθρώπινη και διαχρονική ἀλήθεια:

Πίσω ἀπό κάθε ἀληθινή πρόοδο του κόσμου, σέ κάθε ἐπίπεδο, κοινωνικό, ἐπιστημονικό, πνευματικό, κρύβεται μία θυσία. Αὐτό τό ξέρουν ὄλοι ὅσοι ἔθεσαν τό ἑαυτό τους στή ὑπηρεσία ἑνός μεγάλου σκοποῦ. Αὐτό ἰσχύει και για τό κάθε ἐκπαιδευτικό σύστημα. Πίσω ἀπό τίς ὑποδομές, τά κονδύλια, τούς σχεδιασμούς και τίς ρυθμίσεις, πίσω ἀπό κάθε ἐκπαιδευτική, μορφωτική και εὐρύτερα, πνευματική σοδειά, κρύβεται τό πρότυπο και ἡ θυσία ἑνός δασκάλου. Και θάνατος για ἕνα δάσκαλο δέν είναι να πέσει ματωμένος στο δρόμο για τούς μαθητές του -αν και δέν είναι λίγα και αὐτά τά περιστατικά μέσα στήν ἱστορία-. Θάνατος για τόν δάσκαλο είναι να κάνει τό μυαλό και τήν καρδιά του γέφυρα, που πάνω τῆς θά πατήσει ὁ μαθητής του για να γευτεῖ ἕνα καλύτερο κόσμο. Θάνατος για τό δάσκαλο είναι να ξεφύγει ἀπό τήν ἐφηβεία του και να ἀτενίσει ὡς ἐνήλικας τό παρελθόν, τό παρόν και τό μέλλον του τόπου του. Να κρίνει, να διαλεχθεῖ, να ὠριμάσει, συνεχῶς να ὠριμάζει, και να κεράσει τό κρασί τῆς σοφίας και του κόπου του με τούς ἀγαπημένους του μαθητές ἢ φοιτητές, που ἀξιώθηκε να ἔχει μπροστά του. Θάνατος για τό δάσκαλο είναι τό ξεπέραςμα τῆς μονοτονίας, ἀλλά και τῆς δίψας του για ἐξου-

σία και ανέλιξη, πάση θυσία. Θάνατος για τό δάσκαλο είναι να ξέρει να παραμερίσει, δίνοντας άρχοντικά και περήφανα τή θέση του στους νεώτερους που βγήκαν απ' τά χέρια του. Θάνατος για τόν δάσκαλο είναι να μήν πάψει ποτέ να είναι μαθητής τών μαθητῶν του. Όλα αυτά άκούγονται για θάνατος, όμως είναι ό ασφαλέςτερος δρόμος για μία άειφόρο ζωή.

Η ιστορία μας είναι γεμάτη λάθη και άκυρωμένους ήρωισμούς από δικόνοια και μισαλλοδοξία. Ό λαός μας, όμως, έμεινε όρθιος, γιατί πάντα, τήν κρίσιμη στιγμή, βρέθηκαν άνθρωποι θυσίας που σήκωσαν στήν πλάτη τους τίς άμαρτίες μιās όλόκληρης κοινωνίας. Τόν τόπο αυτό τόν έσωσαν άνώνυμοι ήρωες. Και πολλοί από αυτούς πέρασαν από σχολικές και πανεπιστημιακές αίθουσες. Έκει μέσα, όχι μέ λεκτικές άκροβασίες, αλλά μέ συμπεριφορά, μέ γλυκιά ματιά, μέ άληθινό ενδιαφέρον και μέ προσωπική πνευματική εξέλιξη, γλύκαναν νεανικές ψυχές, φύτεψαν όράματα, άνοιξαν δρόμους και πρόσφεραν, όχι εικονικά ή διαδραστικά μοντέλα, αλλά μοντέλα ζωής. Γνωρίζω ανθρώπους, που όταν βρέθηκαν σε κρίσιμες θέσεις και ένώπιον κρίσιμων αποφάσεων, έβαλαν για πυξίδα έναν δάσκαλο, πιό πάνω άκόμη κι από τό γονιό τους.

Η Παράδοσή μας ποτέ δέν άπέρριψε τή γνώση. Τή σεβάστηκε, τήν καλλιέργησε, τήν διατήρησε. Ποτέ όμως δέν τήν θεοποίησε. Στή γη αυτή διδαχθήκαμε τά Μαθηματικά, για να μάθουμε να αναγνωρίζουμε τήν άρμονία. Διδαχθήκαμε Ιστορία για να προχωρήσουμε στο μέλλον. Διδαχθήκαμε τήν Έλληνική γλώσσα, γιατί στίς λέξεις της βρήκαμε δρόμους να μοιραστούμε συναισθήματα και σοφία αιώνων μέ τόν υπόλοιπο κόσμο. Πάνω απ' όλα, όμως, διδαχθήκαμε πώς ή θυσία μας μπορεί να γίνει ζωή για τούς άλλους. Κι ίσως γι' αυτό, στον τόπο αυτό, πιστέψαμε τόσο στήν Άνάσταση. Γιατί τήν είδαμε πάντα ζωντανή στα πρόσωπα τών άφανών και τών περιφρονημένων από τά κανάλια και τούς προβολείς, αλλά τιμημένων στίς καρδιές εκείνων που τούς γνώρισαν και κατάλαβαν πώς ζωή χωρίς πίστη και χρέος δέν άντέχεται.

Έλεγε ό στρατηγός Μακρυγιάννης:

«Όλοι οί προκομμένοι άντρες τών παλαιών Έλλήνων, οί γοναίγοι όλης τής ανθρωπότης, ό Λυκούργος, ό Πλάτων... και οί έπίλοιποι πατέρες γενικῶς τής ανθρωπότης κοπίαζαν, βασανίζονταν νύχτα και ήμέρα μ' άρετή, μέ λικρίνειαν... Αυτεῖνοι δέν τήραγαν να θησαυρίσουνε μάταια και προσωρινά, τήραγαν να φωτίσουν τόν κόσμο μέ φῶτα παντοτινά... Έντυναν τούς ανθρώπους άρετή, τούς γύμνωναν από τήν κακήν διαγωγή...».

Αυτό τόν πλούτο πρέπει να βγάλουμε απ' τά σεντούκια τής ιστο-

ρίας μας. Τήν ώρα που κάποιοι μιλάνε για κρίση, εμείς άς άκούσουμε τούς σκουριασμένους μεντεσέδες ν' άνοιγουν για να ξαναβγούν στο φῶς τά τζιβαίρικά, όπως έλεγε κι ό στρατηγός. Είναι πολλά και μαζεψήκαμε από εποχές πιό δύσκολες απ' τίς δικές μας. Τό έρώτημα είναι άλλο: Οί μελλοντικές γενιές, θά βρουν κάτι να κρατήσουν από μās; Στα δύσκολα του μέλλοντος, θά έχουν να θυμηθουν οί τότε γενιές δρόμους που εμείς άνοιξαμε για να ξαναβγούμε στο φῶς; Πῶς θά μās μελετάνε οί Έλληνες του 2050; Διότι Έλλάδα και τότε θά υπάρχει. Έδῶ όμως και τώρα φυτεύονται οί σπόροι, που θά δώσουν τότε τόν καρπό τους. Σήμερα, σπή δική μας πράξη, σπή δική μας υπέρβαση, σπή δική μας θυσία, θεμελιώνεται τό μέλλον. Έσεῖς κι εγῶ και όλοι μας αποφασίζουμε σήμερα αν οί ζωές μας θά γίνουν στέρες γέφυρες να περάσει πάνω από τήν άβυσσο ή πιό ταλαντούχα, ή πιό προικισμένη, ή πιό έλπιδοφόρα γενιά τής ιστορίας μας. Η γενιά τών σημερινῶν θρανίων και τών σημερινῶν άμφιθεάτρων. Και θά περάσει!

* Όμιλία που εκφωνήθηκε στο Τμήμα Γεωπονίας, Ίχθυολογίας και Ύδάτινου Περιβάλλοντος τής Σχολής Γεωπονικῶν Έπιστημῶν του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, σε διμερίδα έξ άφορμής τών 10 χρόνων λειτουργίας του (22/5/2012).

Βιβλιοπαρουσίαση

ΓΙΟΡΤΕΣ ΣΤΗ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑ

Μητροπολίτου Προικονήσου Ίωσήφ

Ποικίλης μορφής έμπόδια, οικονομικά - υγείας - ηλικίας, δέν επιτρέπουν σε πολλούς φιλακόλουθους πιστούς να επισκεφθούν τή Βασιλεύουσα και να παρακολουθήσουν τίς λατρευτικές τελετές που γίνονται από τό Πατριαρχείο. Άρκούνται, λοιπόν, στίς τηλεοπτικές μεταδόσεις, που δείχνουν πόσο έξυπηρετεί ή Τεχνολογία, όταν άξιοποιείται έπ' όφελεία του ανθρώπου και όχι για έμπορικούς σκοπούς.

Η εικόνα μόνη της, όσο κι αν «άξίζει χίλιες λέξεις», όταν δέν συνοδεύεται από προσφυή σχολιασμό είναι μέν ρεαλιστική, ταυτόχρονα, όμως, στεγνή και ψυχρή. Πάρτε, π.χ., τόν Παπαδιαμάντη. ΆΝ τις θρησκευτικές τελετές τής Σκιάθου που περιγράφει και σχολιάζει τίς παρακολουθούσαμε από τήν τηλεορία και μόνον, μή μου πείτε ότι θά μπορούσαμε να ζήσουμε τό κλίμα και τήν κατάνυξη που ζούμε, κάθε φορά που διαβάζουμε τίς άνεπανάληπτες χριστουγεννιάτικες ή πασχαλινές σελίδες του.

Διαβάζοντας κανείς τό βιβλίό του Σεβ. Μητροπολίτου Προικονήσου

παρακολουθεί από τήν πρώτη μέχρι τήν τελευταία στιγμή τίς τελετές και γιορτές τής Βασιλεύουσας που ό ίδιος βίωσε, στίς όποίες ό ίδιος μετείχε. Κι αυτή ή «ξενάγηση» γίνεται μέ άπέραντο σεβασμό προς τήν εκκλησιαστική Άκολουθία, με παροχή πλήθους πληροφοριών που άφορούν πρόσωπα και πράγματα τής Βασιλεύουσας, και όχι μόνο, και μέ μή κρυπτόμενη διάθεση ειλικρινούς επικοινωνίας μέ τόν αναγνώστη.

Η Έκκλησία κέρδισε έναν πνευματώδη λογοτέχνη. Αυτό συμπεραίνει κανείς ολοκληρώνοντας τό διάβασμα του βιβλίου. Έναν πνευματικό πατέρα που ξέρει να χειραγωγεί, να υποτάσσει εν Χριστῶ, να τέρπει. Έναν πατέρα, μέ τόν όποιο ή επικοινωνία, έστω και διά τών βιβλίων του, είναι πάντοτε ψυχωφελής.

ΧΡΙΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

Τό βιβλίό κυκλοφορεί από τίς εκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ», σε όλα τά χριστιανικά βιβλιοπωλεία και στο βιβλιοπωλείο τής Ί. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ».

Ἱερὰ Μονή Ἐνω Ξενιάς

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΥΦΑΝΤΙΔΗ, ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΝΩ ΞΕΝΙΑΣ

Αποτελεί γεγονός ἀναμφισβήτητο πὸς δεσπόζουσα θέση στὰ Καθολικὰ τῶν Ἱερῶν Μονῶν κατέχει ἡ ἐφέστιος θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς λογικῆς μάνδρας. Ἡ παράδοση ἔχει καθιερώσει νὰ τοποθετεῖται στὴν κεντρικὴ ἔμπροσθεν κολώνα τοῦ ἀριστεροῦ κλίτους τοῦ καθολικοῦ Ναοῦ, ἀπ’ ὅπου διέρχονται νὰ προσκυνήσουν Μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, προκειμένου νὰ λάβουν τὴν Χάρη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ εἰκονιζομένου ἁγίου προσώπου. Κι αὐτὴ ἡ παράδοση σὲ κάθε Μοναστήρι, συνδεδεμένη μὲ ἀναρίθμητες βιωμένες ἁγιοπνευματικὲς ἐμπειρίες, διαφυλάσσεται, διαδίδεται καὶ ἐμπλουτίζεται μὲ τὶς περιοδεῖες τῶν πατέρων, οἱ ὁποῖοι διηγούμενοι τὰ ἄπειρα μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, νοουθετοῦν καὶ στηρίζουν τοὺς εὐλαβεῖς ὀρθοδόξους χριστιανούς.

Τὴν ἱστορικὴ καὶ παλαιόφατο Ἱερὰ Μονή μας λαμπρύνει ἡ ἐφέστιος εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, πού ἀποτελεῖ τὸ παλλιδίον τῆς, μὰ καὶ τὴν ἀνεκτίμητης ἀξίας μυροθήκη τῆς, καθὼς ἀναδίδει συνεχῶς «ὀσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς». Πρόκειται γιὰ ἔργο ἀρίστης βυζαντινῆς τέχνης, τὸ ὁποῖο χρονολογικὰ ἀνάγεται μεταξὺ τοῦ 15ου καὶ 16ου αἰῶνα. Φέρει ἀσημένιο κάλυμμα κατασκευασμένο τὸ ἔτος 1900, ὅπου στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή «ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΞΕΝΙΑΣ», ἐνῶ στὸ κάτω μέρος ἡ παράκληση «Δέξιαι δέξιαι Παντάνασσα Κυρία τοῦ προσκυνητοῦ σου λάτρου Γρηγορίου Χ. Μιχοπούλου Ἀρχιμανδρίτου, ὅς χρυσότευκτον ἄμφιόν σοι προσάγει διὰ συνδρομῆς καὶ δαπάνης τοῦ ἰδίου ἐν Βόλῳ 1900. Ἔργον Γ. Γιαννοῦλη». Ἐντυπωσιακός, ὅμως, εἶναι καὶ ὁ διάκοσμος τῆς εἰκόνας, καθὼς ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς προσώπων – τριάντα συνολικὰ – ἐμφανίζονται στὴν σύνθεσι. Κυρίαρχες, ὡστόσο, εἶναι οἱ μορφὲς τῆς Κυρίας Θεοτόκου κοιμωμένης στὸν κοιτῶνα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ νικητῆ τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος, περιβεβλημένος ἀπὸ δόξα φωτεινὴ, στὰ χέρια Του κρατεῖ τὴν καθαρωτέραν λαμπρόντων ἡλιακῶν ψυχῆ τῆς παναμωμήτου ἀμνάδος καὶ παρθένου καὶ Μητρός Του. Ἀκολουθοῦν οἱ μορφὲς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν πρώτων Ἱεραρχῶν Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καὶ Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καθὼς ἐπίσης καὶ μυροφόρων γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ βέβηλου ἐβραίου, ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη πού, ἀφοῦ ἔχει συντελεστῆ ἡ μιὰρὴ πράξις του, ὁ Ἀρχάγγελος Κυρίου τοῦ ἀποκόπτει τὰ χέρια.

Σύμφωνα πάντοτε μὲ τὴν παράδοση, ἡ Ἱερὰ Εἰκόνα συνδέεται μὲ τὴν ἴδρυση τῆς Μονῆς, διότι βρέθηκε μέσα σὲ κισσοὺς στὸν τόπο ὅπου κατοπινὰ οἰκοδομήθηκε ὁ πρῶτος Ναός (10ος αἰώνας). Γι’ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο ἡ Μονὴ ἀρχικὰ ἔλαβε τὸ ὄνομα «Μονὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Κισσιωτίσσης», ὀνομασία πού διασώζεται σὲ παλαιὰ σφραγίδα. Κι ἐνῶ ἡ εὑρεση τῆς Εἰκόνας δὲν προσδιορίζεται μὲ χρονολογικὴ ἀκρίβεια, ἐντούτοις δὲν λογίζεται ἰδιαίτερα παλαιά, γιὰτὶ πιθανότατα ἀποτελεῖ ἀντίγραφο προγενέστερης Εἰκόνας τοῦ Μοναστηρίου πού σχετιζόταν μὲ τὴν παράδοση, τὴν ὁποία ἀντικατέστησε, ἐνῶ σήμερα δὲν ὑφίσταται ἐπειδὴ κλάπηκε

ἴσως ἀπὸ τοὺς σταυροφόρους τὸ 1212, ὅταν λεηλάτησαν ἀπνῶς τὴν Μονή.

Καθημερινὰ, λοιπὸν, ἡ Παναγία μας, ἡ πρεσβεία ἡ θερμὴ, τὸ τεῖχος τὸ ἀπροσμάχητον, τοῦ ἐλέους ἡ πηγὴ, διὰ τῆς Θαυματουργῆς Εἰκόνας Τῆς σκορπίζει πλοῦσια τὴν παρηγορία Τῆς ὄχι μόνον στοὺς μοναχοὺς, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους ὅσοι, μὲ ἀταλάντευτη πίστη καὶ μὲ ἐπίμονη προσευχὴ, προσφεύγουν στοῦ κόσμου τὸ καταφύγιον. Καὶ τὰ θαύματα πού ἔχει ἐπιτελέσει καὶ ἐπιτελεῖ εἶναι πολλὰ καὶ ἀδιαμφισβήτητα, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ξεχωριστὴ θέση κατέχουν οἱ ἀποτελεσματικὲς ἀντιμετωπίσεις ἐπιδημιῶν, θεομηνιῶν, ἀνομβριῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἰάσεις σοβαρότατων προβλημάτων ὑγείας καρκινοπαθῶν καὶ ἀτεκνίας. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ προσωνομία πού τῆς ἀποδίδουν οἱ παλαιότεροι ὡς ἡ «μικρὴ Ξενιά», γιὰ νὰ ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας Ξενιάς, ἀπ’ ὅπου, τελικὰ, ἐπικράτησε ἡ ὀνομασία τῆς Μονῆς. Καὶ ὅπως ἡ Εἰκόνα τῆς Ξενιάς λιτανευόταν ὅταν τὸ ζπτοῦσε ὁ πιστὸς λαός, προκειμένου νὰ δοθεῖ τὸ δικαίωμα νὰ ἐπέμβει ὁ Θεός, σὲ ἀνάλογες χαλεπὲς περιστάσεις γινόταν λιτανεῖα καὶ τῆς Εἰκόνας τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, πού σκόρπιζε δαψιλῶς τὴν χάρι Τῆς, πλημμυρίζοντας μὲ χαρὰ τοὺς θλιβομένους.

Ἔτσι, στὸ διάβα τοῦ χρόνου καὶ τῆς ὑπερχιλιόχρονης ἱστορίας τῆς Ἐνω Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς, ἡ Δέσποινα τοῦ κόσμου καὶ ἁγία Σκέπη δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ τείνει οὐς εὐήκοον πρὸς τὰ ἀγαπῆτὰ τέκνα Τῆς, μεσιτεύοντας στὸν Μονάκριβο Υἱὸν Τῆς, γιὰ τὴν ἀρωγὴ τοῦ Μοναστηρίου, μὰ καὶ τοῦ λαοῦ. Ἀφοῦ μυσταγωγήθηκε ὑπερφυῶς στὰ ἀνώτερα μυστήρια, ὄχι μόνον πέτυχε μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ τὴν ἀνάβαση τοῦ νοῦ πού ὑπερβαίνει κάθε λογικὴ, ἀλλὰ καὶ τὴν χρησιμοποίησε γιὰ χάρι μας. Διότι δὲν ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ μόνον «καθ’ ὁμοίωσιν Θεοῦ», ἀλλὰ ἔκανε καὶ τὸν Θεὸ «καθ’ ὁμοίωσιν ἀνθρώπου», κυφορώντας Τον ἀσπόρως. Δικαιοτάτα ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τὴν ἀποκαλεῖ «μεθόριον κτιστῆς καὶ ἀκτίστου φύσεως», καθὼς ἀνέβασε τὴν ἀνθρώπινη φύση στὸ ὕψιστο ἀξίωμα.

Ἄς βυθίσουμε, ἐπομένως, ἀδιάλειπτα καὶ ἐκούσια τὸ νοῦ μας στὸν ἀτίμητο πλοῦτο τῆς ἱστορίας καὶ τῆς παραδόσεως, καὶ τότε θὰ ἀνακαλύπτουμε, «θεῖα δυνάμει», κοιτάσματα ἐνὸς ἀδαπάνητου καὶ ἀνεξάντλητου θησαυροῦ, πού ἄλλοτε ἀναδυόμενος, ἄλλοτε κρυπτόμενος στὰ σκευοφυλάκια τῶν Ἱερῶν Μονῶν, κατὰ τὶς ἀνεξίχνιαστες βουλές Του θὰ ἐνισχύει αὐξητικὰ τὸν ἁγιοπνευματικὸν καρπὸ τῆς πίστεως στὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο «σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις», πού συνιστᾶ ἀκράδαντη προϋπόθεση τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας.

Ἱερὰ Μονή Κάτω Ξενιάς

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΙΑΝΝΙΟΥ, ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σέ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην Σου. Καραβάνια πιστῶν θά προστρέξουν σπὴ Χάρη Της καὶ θά γονατίσουν μέ δάκρυα στὰ μάτια μπροστά σπὴ Μάνα τοῦ κόσμου. Μέ λαμπάδες στὰ χέρια, μέ τὰ γόνατα ἢ σέρνοντας τὸ κορμί τους στὸν ἀνηφορικό δρόμο, μέ τὴν καρδιά νά πάλλεται ἀπὸ τὴ λαχτάρα τοῦ θαύματός Της, θά πᾶνε νά τί συναντήσουν στὸ Αὐγουστιάτικο πανηγύρι Της, Σπὴν Κάτω Ξενιά. Θά ἀσπαστοῦν τὴν ἱερὴ εἰκόνα Ἐκείνης πού κατέστη τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας καὶ ἡ ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων.

Κτισμένη σ' ἓνα μικρὸ ὀροπέδιο βορειοανατολικά τῆς Βρύναινας, σέ ὕψος 370 μέτρων βρίσκεται ἡ Ἱ. Μ. Παναγίας Κάτω Ξενιάς, πού τὰ παλαιότερα χρόνια ἀποτελοῦσε μετόχι τῆς σημερινῆς Ἄνω Μονῆς Ξενιάς. Δέν εἶναι γνωστὸ πότε ἀκριβῶς ἰδρύθηκε, ἀλλὰ ἱστορικά στοιχεῖα ἀναφέρουν σάν πρώτη περίοδο λειτουργίας τῆς τὸν 13ο αἰώνα. Ἀπὸ τότε ἔχουν γίνεи πολλές ἀνακαινίσεις λόγω τῶν καταστροφῶν πού εἶχε ὑποστῆ, μέ σημαντικότερη ἐκείνη ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἔκαψαν ὀλοσχερῶς, καὶ ἀπὸ τοὺς Καταλανοὺς τὸν 14ο καὶ 15ο αἰώνα, μέ συνέπεια νά μὴν μπορεῖ νά ἀνασυσταθεῖ καὶ ἀνασυγκροτηθεῖ πρὶν τὸ 1522. Ἀπὸ τὸ 1704 καὶ μετὰ οἱ μοναχοὶ τῆς Ἄνω Ξενιάς ἐγκαθίστανται σπὴν Κάτω καὶ τὸ μέχρι πρότινος μετόχι ἀποκτᾶ ἀνεξαρτησία.

Μεγάλη ὑπῆρξε ἡ προσφορά τῆς Κάτω Ξενιάς στοὺς Ἁγῶνες τοῦ Ἔθνους. Στὶς 16 Ἰανουαρίου τοῦ 1878 ὁ ἱερομόναχος Ἀγαθάγγελος εὐλογεῖ τὴ σημαία τῆς Ἐπανάστασεως καὶ οἱ μοναχοὶ τῆς σπνρίζουν ποικιλοτρόπως τοὺς ἀγωνιστές.

Τὸ 1962 ἡ Κάτω Ξενιά μετατρέπεται σέ γυναικεῖο μοναστήρι, πάλι δέ σέ ἀνδρικό τὸ 1963 - 70, ἀπὸ δέ τὸ 1970 σέ γυναικεῖο.

Ὁ καταστρεπτικὸς σεισμὸς τὰ ξημερῶματα τῆς 9ης Ἰουλίου 1980 κατέστησε τὸ μοναστήρι ἀκατοίκητο μέ τὰ κελιά τῶν μοναζουσῶν καὶ τὸ Καθολικὸ νά ἔχουν καταρρεύσει. Ἀπὸ θαῦμα σώθηκαν οἱ μοναχές, καθὼς θαυμαστὸ γεγονός δημιούργησε δεκάλεπτη καθυστέρηση ὥστε τὴν ὥρα τοῦ σεισμοῦ βρέθηκαν καθ' ὁδὸν ἀπὸ τὰ κελιά πρὸς τὸ Καθολικὸ γιὰ τὴν πρωινὴ Ἀκολουθία. Ἡ Παναγία εἶχε φροντίσει γιὰ ἀκόμη μία φορά ἐκείνες πού τὴν διακονοῦσαν.

Στὶς 3 Νοεμβρίου 1983 καὶ μετὰ ἀπὸ μεγάλες προσπάθειες τῆς ἀδελφότητας θεμελιώθηκε ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Δημητριάδος Χριστόδουλο τὸ νέο μοναστήρι, περίπου ἓνα χιλιόμετρο ἀπὸ τὴν παλαιὰ Μονὴ στὸν λόφο Καστράκι. Ἐνα πανέμορφο μοναστήρι μέ κήπους καὶ περίτεχνα κτίσματα, τοῦ ὁποῖου τὸ Καθολικὸ ἐγκαινιάστηκε ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος καὶ Ἄλμυροῦ κ. Ἰγνάτιο στὶς 30 Σεπτεμβρίου 2001 καὶ ἔκτοτε οἱ ἀδελφές, ὑπὸ τὴ Γερόντισσα Νυμφοδώρα (εἰς διαδοχὴν τῆς μακαριστῆς Ἡγουμένης Σαλώμης), ἐπι-

δίδονται σπὴν ἄσκησι τῶν μοναχικῶν ἀρετῶν καὶ σπὴν πνευματικὴ τροφοδοσία τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν.

Στὸ παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Ζώνης φυλάσσεται ἡ θαυματουργὸς Ἱερὰ Εἰκόνα τῆς Παναγίας Ξενιάς. Λέγεται ὅτι ὀφείλει τὸ ὄνομά τῆς στὸ ὅτι ἡ Μονὴ παρεῖχε μεγάλη φιλοξενία στὸν κόσμο πού τὴν ἐπισκεπτόταν. Ἄλλη πιθανή, ὅμως, ἐξήγηση γιὰ τοὺς ντόπιους εἶναι ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας ἦρθε ἀπὸ ἄλλη, ξένη Μονὴ καὶ τὴν ὀνόμασαν Ξένη, Ξενιά.

Ἡ εἰκόνα χαρακτηρίζεται ὡς αὐστηρῆς βυζαντινῆς τεχνοτροπίας. Τοῦτο, ὅμως, ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τὴν λαϊκὴ παράδοσι πού θέλει τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας Ξενιάς ἔργο τοῦ Εὐαγγελιστῆ Λουκά. Εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ «κρομάστιχο», πού φαίνεται ὅτι χρησιμοποιοῦντο ἀπὸ τὰ πρῶτα χριστιανικά χρόνια.

Ἀπὸ τὰ ἱερὰ κειμήλια πού ὑπάρχουν σπὴ Μονὴ ἀναφέρονται λειψανοθήκες μέ Ἱερὰ Λείψανα Ἁγίων, τὰ δύο μικρὰ τεμάχια ἀπὸ τὴν Ἁγία Ζώνη τῆς Θεοτόκου, Πατριαρχικά σιγίλλια, χειρόγραφα βιβλία κ.ἄ.

Τὰ θαύματα πού προσδίδονται σπὴν Παναγία Ξενιά εἶναι πολλὰ καὶ φθάνουν μέχρι τὸ σήμερα. Εἶναι ξακουστὴ ἡ Παναγία Ξενιά ὄχι μόνο στοὺς ντόπιους, ἀλλὰ καὶ σπὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Θεσσαλίας, τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδας καὶ τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου. Ἀξιωματικὸν εἶναι ἡ σχέση τῆς μέ τὸν μακάριο Γέροντα Ἰάκωβο Τσαλίκη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὀσίου Δαυὶδ τοῦ Γέροντος Εὐβοίας, τοῦ ὁποῖου τὰ πόδια σέ νεαρὴ ἡλικία θεραπεύτηκαν ὕστερα ἀπὸ θαυμαστὴ ἐπέμβασι τῆς Παναγίας. Ἐξομολογεῖται ὁ Γέροντας: «Τῆς μιλοῦσα ὅπως τὸ παιδί σπὴ μτέρα του, μέ πόνο... Τὴν παρακάλεσα πολλές φορές, βγῆκα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὅπου διαπίστωση ὅτι τὰ πόδια μου δέ μέ πονοῦσαν πιά... Μεγάλη ἡ Χάρη Σου Κυρία Θεοτόκε!» (Ἔνας Ἀγιος Γέροντας, σελ. 16-17).

Ἄς ἀνηφορίσουμε, λοιπόν, νοερά καὶ σωματικά πρὸς τὸ Μοναστήρι τῆς Παναγίας Ξενιάς ψελλίζοντας λόγια παρακλήσεως πρὸς τὴ Μτέρα τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων: Εἰκὼν σου ἡ πάνσεπτος ἦν Παναγιάν Ξενιάν καλοῦμεν, Πανύμνητε, τῶν εὐσεβῶν τὰς ψυχὰς ξενίζει τοῖς θαύμασι. χάριν γάρ ἀναβλύζει καὶ ἰάματα πλεῖστα πᾶσι τοῖς προσιοῦσι καὶ πιστῶς ἐκβοῶσι: Χαῖρε Κεχαριστωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Παναγία ἡ Τρικεριώτισσα

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ Δ. ΠΑΤΡΙΚΟΥ, Τ. ΛΥΚΕΙΑΡΧΟΥ

Τό κυματόζωστο γραφικό νησί τοῦ Παγασπικοῦ «Παλαιά Τρίκερι» κατοικοῦνταν ἀπό τὰ ἀρχαῖα χρόνια, ὀνομαζόμενο, κατὰ τὸ γεωγράφο Στράβωνα, Κικύνηθος «ἐν δέ τῷ κόλπῳ (ἐν Παγασπικῷ) φησὶ εἶναι τὴν Κικίνυθον νῆσον καὶ πολίχνην ὁμώνυμον» καί, κυρίως, κατὰ τοὺς πρωτοχριστιανικούς καὶ βυζαντινούς χρόνους, γεγονός πού μαρτυροῦν τὰ ἐρείπια τῶν Ἱερῶν Ναῶν: Ἁγίας Σοφίας, Ἁγίων Ἀναργύρων καὶ Ἁγίας Τριάδος καὶ τὰ καλίσματα τῆς ἀκροπόλεως στό λόφο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στά Β.Α. τοῦ λιμανιοῦ τοῦ νησιοῦ. Στό κέντρο τοῦ νησιοῦ, ὅπου σήμερα ἡ Ἱ. Μονή Εὐαγγελιστρίας, σέ λόφο μέ περίοπτο θέα, ὑπῆρχε ὁ πρωτοχριστιανικός Ἱ. Ναός Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου μέ ψηφιδωτά δάπεδα.

Ὅλοι αὐτοί οἱ ναοί γκρεμίστηκαν, εἴτε ἀπό μεγάλους σεισμούς, εἴτε πυρπολήθηκαν καὶ κατεδαφίστηκαν τό 896 ἀπό τοὺς Σαρακηνούς ληστοπειρατές, οἱ ὁποῖοι κατέστρεψαν καὶ λεπλάτησαν τὴν Δημητριάδα καὶ τὰ πολιίσματα τοῦ Παγασπικοῦ, ὅπως ἀπέδειξε ὁ συμπολίτης μας δικηγόρος, σπουδαῖος μεσαιωνοδίφης Ἀπόστολος Παπαθανασίου.

Καταδιωγμένοι οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ διαπεραιώθηκαν σπὴν ἀντικρινή ἀκτὴ καὶ σταδιακὰ κατέληξαν κι ἔχτισαν τὶς ἐστίες τους ἐκεῖ ὅπου ὑψώνεται σήμερα τὸ ἱστορικό θαλασσοχώρι καὶ βιγλάτορας τοῦ Παγασπικοῦ Τρίκερι.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1825 στά κελιά τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου σπὴν αὐλή τοῦ ὁμώνυμου ναοῦ ἐγκαταβίωσαν ὁ εὐλαβῆς μοναχός Δαμιανός Κοσλῆς ἀπὸ τὸ Πουρὶ τοῦ Πηλίου. Αὐτός ἀπὸ φόβο τῶν πειρατῶν, πού λυμαίνονταν τὰ παράλια τοῦ Παγασπικοῦ, εἶχε κατασκευάσει μιά κρύπτη στό κῶρο τοῦ πυρποληθέντος Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, πού εἶχε καταντήσει πυκνὸ δάσος ἀπὸ ἀγριελιές. Τέλος Αὐγούστου τοῦ 1825 ὁ π. Δαμιανός εὐρισκόμενος σπὴν κρύπτη του ὁραματίσθηκε τὴν Παναγία πού τὸν πρόσταξε νὰ μεταβεῖ σπὴν κωμόπολη Τρίκερι καὶ νὰ ζητήσει ἀπὸ τοὺς Ἐφόρους νὰ στείλουν ὁμάδα ἀνδρῶν, γιὰ νὰ ἀνασκάψουν τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῆς καὶ νὰ ἀνεύρουν τὴ σεβασμία εἰκόνα τῆς. Ἔτσι καὶ ἐγίνε.

Οἱ Τρικεριῶτες ἔδειξαν κάποια δικαιολογημένη δυσπιστία στά λεγόμενα τοῦ μοναχοῦ, ὡστόσο πείσθηκαν καὶ μετέβησαν στό νησί, φοβούμενοι νὰ παρακούσουν τὴν ἐντολή τῆς Θεοτόκου καὶ ἀνέσκαψαν τὸν κῶρο ἀποκαλύψαντες τμῆμα τοῦ μωσαϊκοῦ δαπέδου τοῦ πρωτοχριστιανικοῦ ναοῦ, ἀλλὰ δέ βρῆκαν καμιά εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Ἔτσι, ἀπογοητευμένοι οἱ ἐργάτες ἐγκατέλειψαν τὸ νησί πρὸς μεγάλη στενοχώρια τοῦ π. Δαμιανοῦ, ὁ ὁποῖος θερμοπαρακαλοῦσε τὴν Παναγία νὰ τοῦ δείξει δρόμο γιὰ τὴν ὑλοποίηση τοῦ ἱεροῦ ἐγχειρήματος. Πράγματι ἡ Θεομήτωρ λειτουργῆσε θαυματουργικά ὑποδει-

κνύοντας, ἀφενὸς πάλι μέ ὄραμα στόν μοναχὸν τὸν ἀκριβὴ τόπο, ὅπου ἦταν θαμμένη ἡ ἁγία εἰκόνα τῆς καὶ ἀφετέρου ἀναγκάζοντας μιά ὁμάδα Τρικεριωτῶν πλεόντων τὴν 9η Σεπτεμβρίου πρὸς Βόλο, ἐπειδὴ ξέσπασε τρικυμία, νὰ ποδίσουν στό νησί. Τοὺς πλησίασε ὁ π. Δαμιανός καὶ τοὺς θερμοπαρακάλεσε νὰ κάνουν μιά προσπάθεια ὑποδεικνύοντάς τους τὸν τόπο πού ὑπῆρχαν τρεῖς ἀγριελιές καὶ νὰ σκάψουν ἐκεῖ. Ὑπάκουσαν καί, ὦ τοῦ θαύματος!... Τὴν ὥρα πού ὁ Κωνσταντῖνος Σαράτης τό πρωὶ τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 1825 προσπαθοῦσε νὰ ξεριζώσῃ τὴ μεγαλύτερη ἀγριελιά, ἡ ἄξινα χτύπησε σπὴν θαμμένη εἰκόνα τῆς Παναγίας Βρεφοκρατούσας, ἡ ὁποία τινάχτηκε δύο μέτρα μακριὰ καὶ στάθηκε ὄρθια, ἐνῶ νέφος ἄρρητης εὐωδίας κάλυψε τὸν γύρω κῶρο. Ἐντρομοὶ ἀπὸ θεῖο φόβο οἱ σκαπανεῖς ἔπεσαν γονατιστοὶ ἐμπρὸς σπὴν ἁγία εἰκόνα ζητώντας προσευχόμενοι τὸ ἔλεός τῆς.

Μέ ταχύτητα ἀστραπῆς ἡ χαρμόσυνη εἶδηση ἔφθασε στό Τρίκερι. Ἱερὸς κλῆρος καὶ εὐσεβῆς λαὸς ὑποδέχθηκαν, μέ μεγαλοπρεπὴ λιτανεῖα, τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα καὶ τὴν ἐναπέθεσαν σπὴν Ἁγία Τράπεζα τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος. Ἐψαλάν τὸν Ἑσπερινὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἐπακολούθησε ὀλονύκτια Θ. Λειτουργία. Τὴν ὥρα τῆς δοξολογίας ἄρχισε νὰ ρεεῖ θαυματουργικά ἀπὸ τὸν κῶρο τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς ἅγιο μῦρο, πού περισυνέλεξαν οἱ ἱερεῖς καὶ τὸ διένειμαν στό ἐκκλησίασμα.

Ἐκτοτε μέ ἐράνους ἄρχισε νὰ κτίζεται ὁ περικαλλὴς Ἱ. Ναός πηλιορείτικου ρυθμοῦ, τρίκλιτης σαμαρωτῆς βασιλικῆς μέ τροῦλο καὶ γύρω-γύρω τετράγωνο διώροφο οἰκοδόμημα σέ μορφή μοναστηριακῶν κορδῶν. Στό ἰσόγειο ὑπάρχουν ἀποθηκευτικοὶ κῶροι, ὅπου οἱ Τρικεριῶτες σέ περίοδο ἐλαιοεσοδείας ἐναποθηκεύουν τις ἐλιές τους καὶ στόν ὄροφο εὐρύχωρα κελιά. Τὸ ὅλο οἰκοδόμημα, ὅπως ἀποδεικνύουν οἱ πολλὲς ἐντοιχισμένες χρονολογικὲς ἐπιγραφές, κατασκευάσθηκε τμηματικά.

Οἱ Τρικεριῶτες ἐκκλησιαστικοὶ πλοῖαρχοι τό 1876 ἀνέθεσαν στόν Πανιερώτατο καὶ σοφώτατο Ἀρχιερέα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κυρ. Βενιαμίν καὶ συνέθεσε Ἀκολουθία τῆς Θεοτόκου μέ Μικρὸ καὶ Μεγάλο Ἑσπερινὸ καὶ Ὅρθρο, ἡ ὁποία, μέ δαπάνη εὐσεβοῦς προσκυνητοῦ, τυπώθηκε σπὴν Ἀλεξάνδρεια τό ἴδιο ἔτος «Τῶν Τρικερῶν ὁ δῆμος σκίρτα ἐν Πνεύματι: ἡ γὰρ Παρθένος Κόρη τὴν ἰδίαν εἰκόνα ἐν χρόνοις ἐπὶ πλείστοις ὑπὸ τὴν γῆν κεκρυμμένην ἐπήρσεν, ἀνακαλύψασα ἥδη, ὡς θαυμαστόν θησαυρόν σοι ἐδωρήσατο».

Ἐκτοτε κάθε χρόνο στίς 9 καὶ 10 Σεπτεμβρίου τελεῖται μεγαλοπρεπῆς Ἱ. Πανήγυρη, κατὰ τὴν ὁποία συρρέουν, γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας Τρικεριώτισσας καὶ νὰ λάβουν τὴ χάρη τῆς, πλήθη πιστῶν ἀπὸ Τρίκερι, Βόλο, χωριὰ Πηλίου, παλαιότερα καὶ ἀπὸ τὴν περιοχὴ Ἀλμυροῦ καὶ βορείου Εὐβοίας. ●

Παναγία Λαμπηδόνα Πηλίου

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

Επάνω εἰς ἕναν βράχον τοῦ Ἀνατολικοῦ Πηλίου, κάτωθεν τοῦ χωρίου Λαμπινοῦ καὶ σιμὰ εἰς τὸ πέλαγος εἶναι κτισμένον τὸ μονύδριον τῆς Παναγίας τῆς Λαμπηδόνας, μαστιζόμενον ἀπὸ θυέλλας καὶ λαίλαπας, ...ναυουριζόμενον ἀπὸ τὰ ἄσματα τὰ ὁποῖα ὁ ἄνεμος ἔψαλλε δι' αὐτό... Ὁλόγυρα εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ναῖσκου ὑψηλά ἄνω τῶν ὑπερθύρων καὶ ὑπὸ τὰ γεῖσα τῆς στέγης ὑπάρχουν ὠραῖα, μικρὰ πινάκια παλαιῶν χρόνων ... ὅλα χρωματιστά, γαλάζια καὶ ὑποπράσινα καὶ κιτρινωπά καὶ λευκά, μέ κλαδάκια καὶ μέ λουλούδια ... στίλβοντα εἰς τὸν ἥλιον, χάσμα ὀφθαλμῶν, κειμήλια ὑψηλά κείμενα στερεά βαλμένα εἰς τὰς κόγχας τῶν, λείψανα παλαιῶν χρόνων καὶ καιρῶν.

Ἐκεῖ ἀπλοῦται ἀτελείωτον τὸ πέλαγος καὶ ὁ παγερός Βορρᾶς ἀποσπᾶται μυριοπτέρυγος ἀπὸ τὸν νεφελοσκεπῆ καὶ χιονοστέφανον Ἄθω... (Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη, ἀπὸ τὸ διήγημα ἡ Γλυκοφιλοῦσα).

Μέ τὸ ὕψος αὐτὸ τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ μέ τίς ὠραῖες ἐκφράσεις του παραλλαγμένες ὀλίγον θά προσπαθῆσω νά παρουσιάσω τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας τῆς Λαμπηδόνας Πηλίου.

Σέ μία φυσικὴ ἀγκαλιά τοῦ ἀνατολικοῦ Πηλίου, κάτω ἀπὸ τὸ χωριὸ Λαμπινοῦ καὶ δίπλα σχεδόν στή θάλασσα μέσα σέ πολὺ ὠραῖο καὶ ἡσυχαστικὸ περιβάλλον ἀπὸ καστανιές, πλατάνια, δάφνες, μυρτιές, ἄγριες ροδιές καὶ πολλές ἑλληνές, βρίσκεται τὸ μικρὸ καὶ ταπεινὸ μοναστηράκι τῆς Παναγίας τῆς Λαμπηδόνας.

Ἀγναντεύει ἀπέναντι τὸ ἀγιόνυμον ὄρος τοῦ Ἄθωνος σάν νά ἀντλεῖ ἀπὸ τίς ἐκεῖ προσευχές τῶν πηνῶν τῆς ἐρήμου δύναμη, γιὰ νά στέκει ἀκόμη ὀρθὸ εἰς πείσμα τοῦ πανδαμάτορος χρόνου πού ζητᾶ νά τὸ ἀφανίσει.

Μέσα στὰ πολλὰ μοναστήρια καὶ τὰ ἐρειπωμένα ἀσκηταριά τοῦ ὄρους τῶν Κελλίων στολίζει κι αὐτὸ μέ τὴν παρουσία του τὴν περιοχὴ, καὶ περιμένει σιωπηλὰ καὶ ὑπομονετικὰ τὴν Ἀνάστασή του.

Ἀπὸ τὰ λιθανάγλυφα τοῦ γλύπτη Μίλιου Ζηπανιώτη πού βρίσκονται στὰ ὑπερθύρα τῆς δυτικῆς καὶ νότιας εἰσόδου τοῦ καθολικοῦ μαθαίνουμε ὅτι ὁ ναὸς κτίστηκε στὰ 1796 ἀπὸ τὸν λαϊκὸ ἀρχιτέκτονα Δῆμο Ζηπανιώτη μέ ἔξοδα τοῦ πρώτου ἀρματολοῦ τοῦ Πηλίου Στέργιου Μπασδέκη, ἡγουμενεύοντος Ἱγνατίου ἱερομονάχου καὶ Δανιὴλ ἱερομονάχου.

Σέ μία κρήνη ὅμως τῆς αὐτῆς ὑπάρχει ἐπιγραφή μέ ἡμερομηνίαν 1780 πού σημαίνει ὅτι μάλλον προϋπήρχαν ἄλλα κτίσματα παλαιότερα.

Γιὰ τὸ κτίσιμο τοῦ μοναστηριοῦ ὑπάρχει μία ὠραία τοπικὴ παράδοση.

Μία νύκτα ἕνα καράβι κουρσάρικο πάλευε μέ τὰ κύματα κοντὰ στίς ἀνατολικές ἀκτές τοῦ Πηλίου.

Τὸ καράβι κινδύνευε νά διαλυθεῖ πάνω στοὺς βρά-

χοῦς. Τότε ὁ καπετάνιος παρακάλεσε τὴν Παναγία νά τὸν σώσει κι ἐκεῖνος θά ἔκτισε μία ἐκκλησία ἐκεῖ πού θά ἔπεφτε ἡ μπάλα τοῦ κανονιοῦ του. Τότε φάνηκε μία λάμψη, μία λαμπηδόνα, πού τὸν ὀδήγησε στοὸ μικρὸ λιμάνι πού ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὸ μοναστήρι. Τότε ἐκεῖνος ἔριξε μία κανονιά καὶ στή θέση πού ἔπεσε ἡ μπάλα, στή ρίζα μιᾶς ἐλληνῆς ἔκτισε τὸ Ναὸ τῆς Παναγίας. Μέχρι σήμερα ὑπάρχει ἕνα μικρὸ κομμάτι ἀπὸ τὴν μπάλα αὐτὴ στοὸ Ἱερό Βῆμα τῆς ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τὸ παλαιὸ μοναστήρι σώζεται τὸ καθολικὸ, πού εἶναι ἀφιερωμένο στήν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, ἀλλά μέ πολὺ μεγάλες φθορές στοὸ ἄλλοτε ἀριστουργηματικὸ του τέμπλο, τὸ ὁποῖο εἶναι ἔτοιμο νά καταρρεύσει. Ἀκριβῶς δεξιά τοῦ καθολικοῦ ὑπάρχει παρεκκλήσιο ἀφιερωμένο στοὺς θαυματουργοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους Κοσμά καὶ Δαμιανό. Ἐπίσης, σώζονται ἡ ἀνακαινισμένη μέ τὴν βοήθεια τοῦ τότε Δήμου Ἀφειτῶν καὶ σήμερα Νο-

τίου Πηλίου δυτικὴ πτέρυγα τῆς μονῆς καὶ ἡ ἀριστερὴ πτέρυγα, πληγωμένη ὅμως ἀπὸ τίς ρωγμές στήν τοικοποιῖα τῆς, περιμένοντας καὶ αὐτὴ τὴν ἀποκατάστασή της.

Ἀπὸ τὰ κειμήλια τῆς μονῆς, ἐκτός ἀπὸ κάποιες εἰκόνες λαϊκῆς τέχνης, σώζεται συντηρημένη ἡ εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἕνα ἅγιο ποτήριο, ἕνα εὐαγγέλιο, μία λειψανοθήκη καὶ μερικὰ παλαιὰ λειτουργικὰ βιβλία.

Σήμερα, μέ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, τὴν βοήθεια τῆς Παναγίας καὶ τὸ ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Ἱγνατίου ἔχουν ἀρχίσει ἐργασίες ἀποκατάστασης τῶν κτηρίων ὥστε σύντομα μέ τὴν ἐγκατάσταση νέας ἀδελφότητας νά ἀνοίξουν ξανά οἱ πύλες τῆς μονῆς καὶ νά καταστῆ τὸ μοναστηράκι αὐτὸ ἐργαστήριο πού θά κατεργάζεται ψυχές καὶ θά τίς στέλνει στοὸ αἰῶνιο φῶς τοῦ οὐρανοῦ. ●

Παναγία "Τρύπα" Τορίτσας

ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ Ν. ΖΑΧΑΡΟΥ, Δρ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΒΟΛΟΥ

Στούς πρόποδες του λόφου τῆς Γορίτσας, σπὴν ἔξοδο τοῦ Βόλου πρὸς ἀνατολὰς, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπαρχιακὴ ὁδὸ Βόλου - Ἀγριάς, βρίσκεται τὸ Ἱερό Προσκύνημα τῆς Παναγίας Γορίτσας ἢ «Τρύπας». Μία φυσικὴ μικρὴ σπηλιά στο βράχο δίπλα σπὴν ἀκροθαλασσιὰ, φιλοξενεῖ τὸ γραφικὸ ἐκκλησάκι μὲ τὴν θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ τὸ Ἅγίασμα, πού ἀναβλύζει ἀπὸ τὸν βράχο. Εἶναι ἀφιερωμένο στοῦ Γενέσιου τῆς Θεοτόκου καὶ πανηγυρίζει κάθε χρόνο στὶς 8 Σεπτεμβρίου. Ἄλλες πανηγύρεις τοῦ ναοῦ τελοῦνται τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὸν Δεκαπενταύγουστο καὶ στὶς 11 Ὀκτωβρίου, σπὴν μνήμη τῶν Ἁγίων Ζηναΐδας καὶ Φιλονίλλας τῶν Ἀναργύρων, τῶν ἐν Δημητριάδι διαλαμψασθῶν.

Στὰ κράσπεδα τῆς θάλασσας τὸ Θεομητορικὸ αὐτὸ προσκύνημα προσφέρει μὲ τὸ μαγευτικὸ καὶ ἤρεμο περιβάλλον εὐκαιρίες πνευματικῆς ἀνάτασης, προσευκῆς, κατάνυξης ἀλλὰ καὶ σωματικῆς χαλάρωσης.

Ὁ κυρίως ναὸς τοῦ Προσκυνηματος μὲ τὸ Ἱερό Βῆμα βρίσκονται μέσα σπὴν σπηλιά, τὸ μῆκος τῆς ὁποίας εἶναι περί τὰ δώδεκα μέτρα καὶ τὸ πλάτος τῆς ποικίλλει ἀπὸ τρία μέχρι ὀκτὼ μέτρα, ἕως τὸ ἀνώτερο ὕψος τῆς πού εἶναι περί τὰ τρία μέτρα. Τὸ Ἱερό Βῆμα εἶναι μικρὸ καὶ χωρίζεται ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο ναὸ μὲ χαμηλὸ ξυλόγλυπτο τέμπλο. Κάποιες, παλιές καὶ ἐπιζωγραφισμένες σήμερα, τοιχογραφίες ὑπάρχουν σὲ ὀρισμένες ἐπιφάνειες, ἐνῶ ἀριστερὰ τοῦ ναοῦ, δίπλα στοῦ Ἅγίασμα, βρίσκεται τοποθετημένη ἡ εἰκόνα τῆς ἐνθρονῆς Βρεφοκρατούσας Παναγίας πού δέχεται τὶς δεήσεις καὶ τὰ τάματα τῶν προσερχόμενων σπὴν Χάρη τῆς πιστῶν.

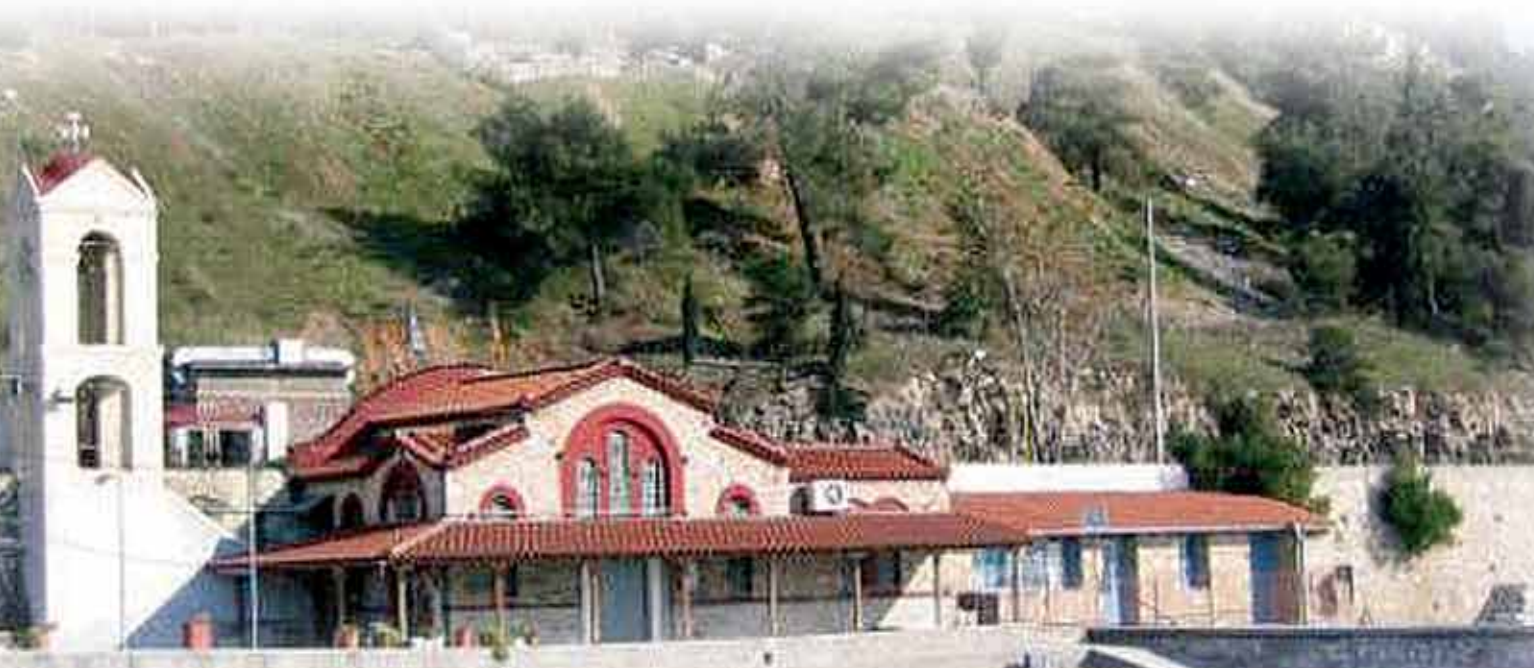
Σπὴν ἴδια πλευρὰ, ἔξω ἀπὸ τὸ Ἱερό Βῆμα, ἔχει τοποθετηθεῖ ἡ μεγάλων διαστάσεων εἰκόνα τῶν Ἁγίων Ἀυταδέλφων Ζηναΐδας καὶ Φιλονίλλας, οἱ ὁποῖες, σύμφωνα μὲ τὸ Συναξάρι τους, κατάγονταν ἀπὸ τὴν Ταρσό τῆς Κιλικίας καὶ στὰ τέλη τοῦ 1ου καὶ ἀρχές τοῦ 2ου μ.Χ. αἰ. ἤρθαν σπὴν πόλη τῆς Δημητριάδας καὶ ἀσκήτευσαν σὲ κάποιον σπήλαιον κοντὰ σ' αὐτὴν. Σύμφωνα μὲ τὴν τοπικὴ παράδοση, τὸ σπήλαιον ὅπου ἔμειναν εἶναι αὐτὸ τῆς Παναγίας «Τρύπας». Γάτρευαν χωρὶς χρήματα τὶς ἀσθένειες, εἴτε μὲ τὴν ἰατρικὴ πού γνώριζαν, εἴτε μὲ τὶς προσευχῆς τους. Εἶναι τοπικὲς Ἅγιες Μορφές καὶ τιμῶνται καθ' ἕνα χρόνο στὶς 10-11 Ὀκτωβρίου.

Ὁ ναὸς διαθέτει εὐρύχωρο Πρόναο, ὁ ὁποῖος προστέθηκε ἀργότερα, ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά μπροστὰ ἀπὸ τὶς δύο εἰσόδους αὐτῆς. Δίπλα ἀπὸ τὸν Πρόναο ὑπάρχει ἀρχονταρῖκι, γραφεῖο καὶ βοηθητικὸ κῶρον. Στὸ ἀνθοστόλιστο προαύλιον ὑψώνεται καὶ τὸ καμπαναριὸ μὲ τὶς γλυκὲς καμπάνες του.

Κάποιες στοιχεῖα ἀπὸ τὸν Ζωσιμᾶ Ἐσφιγμένη μᾶς πληροφοροῦν ὅτι σπὴν σπηλιά αὐτῆ, ἀπὸ τὰ χρόνια ἀκόμη τῆς Τουρκοκρατίας, τελοῦνταν λειτουργίες, ἐνῶ κάποια εὐσεβὴς χριστιανή, γύρω στὰ 1880 εἶχε ἀφιερῶσει στοῦ ναοῦ μία μεγάλη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἡ ὁποία τώρα δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει.

Πολύτιμες πληροφορίες μᾶς δίνει ὁ Δημήτριος Τσοποτὸς στοῦ χειρόγραφο ἔργο του: «Ἱστορία τοῦ Βόλου», τὸ ὁποῖο συνέγραψε πρὶν τὸ 1933 καὶ τυπώθηκε γιὰ πρώτη φορά στὸν Βόλο τὸ 1991. Ἐκεῖ γράφει μεταξὺ ἄλλων γιὰ τὸ Ἱερό Προσκύνημα: «Ἀξία μνηεῖς εἶναι προσέτι ἡ εὐλαβὴς διατήρησις καὶ ἐτέρας θρησκευτικῆς παρακαταθήκης. Εἰς τοὺς πρὸς τὴν θάλασσαν πρόποδας τοῦ λόφου τῆς Γορίτσας καὶ ὑπὸ τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν νῦν ἀπὸ Βόλου εἰς Ἀγριά-Λεχώνια, ὑπάρχει μικρὸν σπήλαιον μὲ εἴσοδον βρεχομένην σχεδὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐντὸς δὲ τοῦ ἀμυδρῶς φωτιζομένου τούτου σπηλαίου εὐρίσκεται ἐκκλησιὰ ἀγνώστου ἀρχαιότητος ὑπὸ τὸ ὄνομα Παναγία εἰς τὴν Τρύπα, πανηγυρίζουσα τὴν 8η Σεπτεμβρίου τὰ γενέθλια τῆς Θεοτόκου.

Εἶναι ἄραγε αὕτη ἀρχαῖος ἑλληνικὸς ναὸς, μετατραπείς ὡς τόσοι ἄλλοι εἰς χριστιανικὴν ἐκκλησιάν, χρησιμεύσαν ἴσως εἰς ἀρχαίους χρόνους διωγμῶν ὡς καταφύγιον δι' ἰατροθετικῆς συναθροίσεως τῶν καταδιωκόμενων Χριστιανῶν; Παρὰ τὴν ἔλλειψιν σχετικῶν πληροφοριῶν, καταλαμβάνεται τὶς ὑπὸ τοιούτων σκέψεων, παρακωλυθῶν τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐν τῷ ἐρημικῷ καὶ σκοτεινῷ τούτῳ σπηλαίῳ. Σεβάσμιος, λευκόθριξ καὶ βαθυπώγων, ἤρεμος ἱερεὺς πρὸ τριακονταπενταετίας περίπου (περὶ τὸ 1900), διήγειρεν ἀνέκφραστον τινα μυστικοπάθειαν εἰς τοὺς ἐλαχίστους καὶ ἐπὶ τινὶ εὐκαιρίᾳ πάντοτε ἐκκλησιαζομένους ἐντὸς τοῦ ἀμυδρῶς φωτιζομένου σπηλαίου, ἀπαγγέλλων ἠρέμως, ἢ ψάλλον ἀθουρύβως καὶ βραδέως διὰ βαρυτόνου φωνῆς τὰ τῆς θεῖας λειτουργίας. Ἐξαιρετικὴ ἦτο ἡ ἐντύπωσις καὶ ἡ ἐκ ταύτης ψυχικὴ μεταρσίωσις τοῦ ἐκκλησιαζομένου, μεταφερομένου νοερῶς εἰς ἐποχὰς τῶν ἀρχαιοτάτων Χριστιανῶν, τελούντων τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα ἐν κατακόμβαις, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἐκ τῶν καταδιώξεων φόβου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ὀλοκληρωτικῆς διανοητικῆς καὶ ψυχικῆς πρὸς τὸ θεῖον ἀφοσίωσις. Εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἐκκλησιαζομένου ἐξετυλίσσοντο αὐτομάτως ἀρχαιότεραι παραστάσεις θρησκευτικῶν τελετῶν καὶ εὐσεβῶν μετὰ τοῦ θεοῦ ἐπικοινωνιῶν, ἐκτελούντων ἐν σπηλαίοις καὶ κρύπταις πανάρχαια θρησκευτικὰ μυστήρια, κατὰ τὰ ὁποῖα πάντοτε καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς ἡ ψυχὴ τοῦ θνητοῦ ἀνθρώπου ἐφέρετο πρὸς τὸ ὕψος τοῦ υπερτάτου καὶ τὰ πάντα διέποντος Οὐρανοῦ Πατρός».

Παναγία ἡ Καναλιώτισσα

ΤΟΥ Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΚΟΠΙΑΝΟΥ, ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ ΚΑΝΑΛΙΩΝ

Στὸς πρόποδες τοῦ δυτικοῦ Πηλίου, 28 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Βόλο, βρίσκεται τὸ χωριὸ Κανάλια. Ὁ κεντρικὸς τοῦ Ἱερῶς Ναός, κτισμένος στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ, εἶναι ἀφιερωμένος στὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, καὶ ἔχει ἱστορία τριῶν αἰώνων. Στὶς 16 Μαρτίου τοῦ 1804 ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ πρώτου ναοῦ. Τὸ οἰκόπεδο δώρισε ἡ οἰκογένεια τοῦ προκρίτου Δημητρίου Χατζηνικολάου. Ὁ Ναός ἦταν τρίκλιτος βασιλική μὲ δύο παρεκκλήσια ἀφιερωμένα στὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου καὶ στοὺς Ἁγίους Κωνσταντῖνο & Ἑλένη. Ἦταν ἀγιογραφημένος, μὲ ὑπερψωμένο γυναικωνίτι. Ὁ Φιλιππίδης τὴν χαρακτηρίζει «εὐμορφη καὶ μεγάλη ὅπου δὲν εἶναι τοιαύτη εἰς μέγεθος εἰς ὅλα τὰ χωριά τῆς Δημητριάδος». Ὁ Δημήτριος Χατζηνικολάου ταξίδεψε στοὺς Ἁγίους Τόπους (Χατζῆς), καὶ ἀπὸ τὸ ταξίδι του αὐτὸ ἔφερε στὰ Κανάλια μία εἰκόνα τῆς Παναγίας γιὰ νὰ τὴν ἔχουν ξεχωριστὴ εὐλογία στὴν ἐκκλησία τους οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἦταν ἀγιογραφημένη στὸν τύπο τῆς «Ὁδηγήτριας» καὶ ἀσημοσκέπαστη. Ἀφοῦ ἦρθε νὰ προστατεῦει τὰ Κανάλια ὀνομάστηκε καὶ «Καναλιώτισσα». Ἡ Παναγία ἐπισκίαζε καὶ ἐπισκιάζει πάντοτε τὸ χωριὸ τῆς, ἐπιδαφιλεύοντας σ' αὐτὸ ἰδιαίτερες εὐλογίες καὶ θαυματουργικὲς ἐνέργειες. Μπροστὰ τῆς προσευχήθηκε καὶ ὁ ὀσιομάρτυρας ἅγιος Γεδεών ἀπὸ τὴν Κάπουρνα ὥστε νὰ πάρει δύναμη καὶ θάρρος νὰ ὁμολογήσει τὴν πίστη του ἐνώπιον τοῦ ἀγᾶ στὸν Τύρναβο τὸ ἔτος 1818, ὅπου καὶ μαρτύρησε.

ἀνατίναξή του. Μέσα σὲ ἐκεῖνο τὸν πανικὸ ὄλοιο οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ τράπηκαν σὲ φυγὴ στὰ γύρω βουνὰ γιὰ νὰ γλυτώσουν. Ὅμως, ἡ νεωκόρισσα ἔσπευσε στὸν φλεγόμενο ἥδη Ναὸ γιὰ νὰ σώσει τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Καναλιώτισσας. Λόγω τῆς μεγάλης ἡλικίας τῆς, ὅμως, στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὰ καταφέρει καὶ βγήκε ἔξω ἀφήνοντας τὴν εἰκόνα στὴν φλεγόμενη ἐκκλησία. Ἐγινε ἡ μεγάλῃ ἀνατίναξη τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας στὶς 16 Νοεμβρίου 1943 ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ἔμεινε τίποτε πού νὰ θυμίζει τὸν παλαιὸ περικαλλῆ Ναὸ τῶν Καναλιῶν. Ὅταν πέρασαν ὅλα αὐτὰ, ἡ Παναγία ἐμφανίστηκε σὲ κάποιον χωριανὸ ὀνόματι Ἀντώνιο Παπαϊωάννου καὶ τοῦ εἶπε νὰ σηκώσουν τὰ καλάσματα τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκεῖ μέσα νὰ βροῦν τὴν εἰκόνα τῆς θαμμένη μαζί μὲ ἄλλες, τοῦ Ἁγίου Κωνσταντῖνου καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Μαζί μὲ τὸν Ἱερέα τοῦ χωριοῦ ἔψαξαν στὸ σημεῖο πού εἶχε ὑποδείξει ἡ Παναγία καὶ βρῆκαν τὶς εἰκόνες. Μάλιστα,

ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας ἦταν, κατὰ τὸ ἥμισυ, λιωμένη. Μέχρι σήμερον φαίνεται τὸ ἀσημένιο «πουκάμισο» τῆς εἰκόνας λιωμένο. Ἱερεὺς τότε ἦταν ὁ μακαριστὸς π. Δημήτριος Ἀγγελουσης. Μετὰ τὴν εὕρεση τῆς εἰκόνας, μία ἄλλη λευτικὴ οἰκογένεια τοῦ ἱερέως, Βασιλείου Κόκκαλη, ἐγκαταστάθηκε στὸ χωριὸ καὶ ξεκίνησε τὴν ἀνέγερση τοῦ νέου Ναοῦ. Μὲ ἐράνους καὶ κυρίως μὲ ἐθελοντικὴ ἐργασία, κουβαλώντας τὶς πέτρες χέρι-χέρι, ὄλοιο οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ κατάφεραν νὰ ξανακτίσουν νέον Ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τὸν ὁποῖο θεμελίωσε στὶς 16/12/56 καὶ ἐγκαίνιασε στὶς 20/11/60 ὁ τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος κυρὸς Δαμασκηνός. Ἡ ἐνορία πανηγυρίζει κατ' ἐξοχὴν τὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου (15 Αὐγούστου). Τελεῖται καὶ δευτέρῃ πανηγυρῇ στὶς 16 Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους στὴ μνήμη τῆς διάσωσης τοῦ χωριοῦ ἐκ τῆς φοβερᾶς ἀπειλῆς τῆς εἰσβολῆς τῶν βαρβάρων κατακτητῶν τῆς. Εἶναι ἡ μοναδικὴ ἡμέρα πού γίνεται ἡ λιτάνευση τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς ἐπονομαζομένης Καναλιώτισσας σὲ ὅλο τὸ χωριὸ. Ὅλο τὸ χρόνο δέχεται ἐπισκέπτες οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ παρακολουθήσουν τὶς ἀκολουθίες καὶ νὰ περιηγηθοῦν στὸν παράπλευρο κῶρον τοῦ Ναοῦ πού ἀποτελεῖ ἀναπαράσταση τοῦ Κήπου τῆς Γεθσημανῆ. Ἀκόμη νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ Ἱστορικὸ-ἐκκλ/κὸ Μουσεῖο τοῦ Ναοῦ, καὶ τὸ γηροκομεῖο (Σουρλίγκειο Ἴδρυμα) τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, πού παρέχει στέγη καὶ φιλοξενία σὲ ἡλικιωμένους συνανθρώπους μας. ●

Βιβλιοπαρουσίαση

«ΤΑΧΥΣ ΕΙΣ ΒΟΗΘΕΙΑΝ...»

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓ. ΛΟΥΚΑ ΣΗΜΕΡΑ

Ἁρχιμανδρίτου Νεκταρίου Ἀντωνοπούλου

(«Τὰ μὲν οὖν τῶν σημείων ὑπὲρ τοῦ τούτους ἄλλους ἐπισπάσασθαι ἐγένετο, τὰ δὲ ὑπὲρ τῆς τῶν πιστευόντων παρακλήσεως». Ἀπὸ τὰ θαύματα, ἄλλα μὲν ἔγιναν γιὰ νὰ ὀδηγήσουν τοὺς ἄλλους (τούς μὴ πιστεύσαντας) στὴν πίστη, ἄλλα δέ, γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴν πίστη τῶν ἤδη πιστῶν).

Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

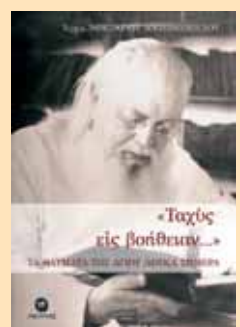
Ὁ Μέγας Ἱεράρχης, μὲ αὐτὴ τὴν ἀποστροφή, μᾶς δίνει μὲ σαφήνεια τὸ σκοπὸ τοῦ θαύματος. Τοῦ φαινομένου, δηλαδή, πού δὲν ἐξηγεῖται μὲ τὴν λογικὴ καὶ φυσικὴ τάξη. Πού ὀφείλεται σὲ θεϊκὴ ἐπέμβαση. Καὶ μπορεῖ μὲν νὰ χρησιμοποιεῖ τὸν ἄοριστο «ἐγένετο», ὅμως θαύματα δὲν ἔπαυαν νὰ γίνονται. Καὶ τὴ στιγμὴ πού διαβάζονται οἱ γραμμὲς αὐτές.

Τὸ βιβλίον τοῦ π. Νεκταρίου Ἀντωνοπούλου «Ταχύς εἰς βοήθειαν... Τὰ θαύματα τοῦ Ἁγ. Λουκᾶ σήμερα» εἶναι μίαν μαρτυρία ἀψευδῆς γιὰ σειρά θαυμάτων στὴν ἐποχὴ μας. Εἶναι τόσο χαρακτηριστικὲς καὶ ἐντυπωσιακὲς οἱ λεπτομέρειες, πού καὶ ὁ πλέον δύσπιστος ἀρχίζει νὰ κάμπτεται καὶ νὰ ἀναρωτιέται: Μήπως ἡ ἔως τώρα ἀπιστία μου ἦταν ἓνα λάθος;

Ὅπως ἀναφέρει ὁ π. Νεκτᾶριος, ὁ ἅγιος Λουκᾶς εἶναι ἓνας κρῖκος μίαν μακριὰ ἀλυσίδας πού ξεκινᾶει ὡς μέγιστο ἔργον, ὡς μίμηση τοῦ Χριστοῦ. Θεραπείες, λοιπόν, ἀσθενῶν, μὲ θαυμαστὸ τρόπο, περιγράφει ὁ π. Νεκτᾶριος, μιλώντας γιὰ τὴν ἅγια μορφή τοῦ Λουκᾶ τοῦ ἱατροῦ. Παράλληλα, παρουσιάζονται διάφορες πτυχὲς τοῦ φαινομένου πού κοινῶς ὀνομάζουμε «θαῦμα», ὅπως: τὸ θαῦμα ὡς μέσον παιδαγωγίας, τὰ χαριτόβρυτα λείψανα τῶν Ἁγίων, θαύματα - θεραπείες, ἡ εὐθύνη τῆς προσευχῆς, ἡ σημασία καὶ οἱ προϋποθέσεις τοῦ θαύματος, ἐπιστήμη καὶ θαῦμα.

Τὸ βιβλίον κυκλοφορεῖ ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Ἀκρίτας».

ΧΡΙΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

‘Ο «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ»... “Άγιος Λουκάς

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΠΑΤΑΚΑ, ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ Σ.Σ.Κ. «Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ»

Μία σπουδαία εκδήλωση, μία ιστορική έορταστική σύναξη πραγματοποιήθηκε στις 6 Ιουνίου 2012, στο αμφιθέατρο «Γ. Κορδάτος» του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, υπό την αιγίδα του Σεβασμιωτάτου κ. Ιγνατίου. Αφορμή, ή επίσημη ανακήρυξη του έν άγιους Πατρός ήμών Λουκά του Ιατρού και όμολογητού Αρχιεπισκόπου Συμφερούπολεως και Κριμαίας του Ρώσου ως Προστάτη τών δεκάδων ήθελοντών του Συλλόγου «Έσταυρωμένος», παρουσία θερμού άκροατηρίου.

17 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ!

Πέρασαν 17 και πλέον χρόνια από τότε πού ή χάρις του Θεού φώτισε μία μικρή ομάδα συμπολιτών μας, κληρικών και λαϊκών, νά ιδρύσει, μέ την εύλογία τής τοπικής μας Έκκλησίας, έναν πυρήνα γιά τή συμπαράσταση τών κρατουμένων, μέ έδρα την πόλη του Βόλου και άκτινα δράσεως τά όρια του Ν. Μαγνησίας. Κατά τή διάρκεια όλων αυτών τών ήτων, ό «Έ» εύλογήθηκε πλουσιοπάροχα από τό Θεό και σύν τω χρόνω άνοιγε συνεχώς την άγκαλιά του γιά νά συμπεριλάβει στην μέριμνά του και άλλες ομάδες έμπερίστατων αδελφών μας. Ψυχή του «Έ» είναι οί δεκάδες τών ήθελοντών του, άνδρες και γυναίκες, νέοι και μεγάλοι, φοιτητές και επιστήμονες, επώνυμοι και άνωνυμοι, τακτικοί και έκτακτοι. Όλοι αυτοί οί συνεργάτες ύλοποιούν μέ προθυμία όλα τά προγράμματα πού όργανώνει τό Δ.Σ. του Συλλόγου, προσφέροντας άνιδιοτελώς ό καθένας αυτό πού διαθέτει, ανάλογα μέ τό χάρισμα πού του έδωσε ό Θεός.

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΜΑΣ ΑΓΙΟΣ ΛΟΥΚΑΣ!

Τόν Φεβρουάριο του 2012 στή γενική συνέλευση τών μελών του Συλλόγου, αποφασίστηκε όμόφωνα, μέ την εύχή του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας, νά τεθούν οί ήθελοντές του κάτω από την προστασία ενός άγιου τής Έκκλησίας μας, ό όποιος μέ τό βίο του θά γινόταν γιά όλους μας ένα πρότυπο ζωής και άνιδιοτελους προσφοράς προς τόν πάσχοντα συνάνθρωπο. Έτσι, επελέγη ό νεοφανής Άγιος Λουκάς, ό όποιος όμολόγησε την πίστη του στό Χριστό ως Χριστιανός και Ποιμένας, σε μία πολλή δύσκολη εποχή γιά την Έκκλησία, μέσα στις φυλακές και στις φοβερές έξορίες, προσφέροντας άνιδιοτελώς τίς ύπηρεσίες του σε κάθε πάσχοντα συνάνθρωπο. Στό πρόσωπό του βλέπουμε καθαρά τόν άγνό διάκονο του πλησίον, τόν ήθελοντή ιατρό και καλόν ποιμένα, ό όποιος μās έμπνέει και μās ενισχύει και σε κάθε δική μας ήθελοντική διακονία.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΛΟΥΚΑΣ Ο ΙΑΤΡΟΣ

Ό Άγιος Αρχιεπίσκοπος Λουκάς (Βαλεντίν Βόινο-Γιασενέτσκι) έζησε μέσα σε ένα καθεστώς έχθρικό προς κάθε θρησκεία αλλά και έλευθερία. Πάλεψε ως ιατρός και άπλός πολίτης σε δύο Παγκόσμους Πολέμους, κινήματα και επαναστάσεις. Τά βάσανα, οί φυλακές τής Υπέρ Σιβηρίας και τό πολικό κρύο θά έπρεπε νά τόν είχαν σκοτώσει δεκάδες φορές. Και, όμως, μέσα σε όλο αυτό τό άπόλυτο χάος ένας άνθρωπος στάθηκε όρθιος στην καταφορά τής ζωής και άποτελεί ένα παγκόσμιο φαινόμενο, άπόλυτα καταγεγραμμένο. Και μόνο τό γεγονός τής επιβίωσής του σε τόσο άκραίες συνθήκες επί μñνες, θά πρέπει νά άποδοθει σε σωρεία θαυματουργικών παρεμβάσεων. Έλάχιστες φορές στην Νεώτερη

Άπό την λιτανεία τής λάρνακας του Άγιου Λουκά κατά την ήμέρα τής έορτής του (11 Ιουνίου) στον περίβολο τής Ίερής Μονής Άγίας Τριάδος- Άγιου Λουκά στην Συμφερούπολη τής Κριμαίας.

Χριστιανική Ίστορία, θείες δυνάμεις κάνουν τόσο έμφανή την παρουσία τους σε ανθρώπινο όν και παραμένουν μαζί του, προστατεύοντάς το μέχρι τόν φυσικό θάνατο.

Έκοιμήθη στις 11 Ιουνίου του 1961. Οί αρχές απαγόρευσαν την έκφορά του νεκρού μέ τά πόδια από τούς κεντρικούς δρόμους τής πόλης, πράγμα πού προκάλεσε τή λαϊκή άγανάκτηση τών πιστών. Τελικά, αναγκάστηκαν νά υποχωρήσουν, ή έκφορά έγινε στην κεντρική λεωφόρο της Συμφερούπολης και διήρκεσε τρεισήμισι ώρες.

ΠΛΗΘΟΣ ΘΑΥΜΑΤΩΝ!

Στις 11 Ιουνίου έορτάζεται ή μνήμη του. Μετά την κοίμησή του, πλήθος θαυμάτων και θαυμαστών θεραπειών καταγράφονται σε όλον τόν κόσμο. Πιστοί πού επικαλούνται τό όνομά Του και προσεύχονται σε Αυτόν, βρίσκουν θεραπεία. Η Ουκρανική Όρθόδοξη Έκκλησία Τόν ανακήρυξε Άγιο τόν Νοέμβριο του 1995, αφού ήδη εν ζωή είχε αναγνωριστεί ως τέτοιος από τόν πιστό λαό, καθώς συνδύασε, μέ τρόπο μοναδικό στό πρόσωπό του, την ύψηλή επιστημονική κατάρτιση και την πνευματική διακονία στό Ίερό Θυσιαστήριο τής Έκκλησίας.

Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΑΝΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ

Στις 24-25 Μαΐου 1996 ήρθε και ή επίσημη ανακήρυξή του από τό Πατριαρχείο τής Ρωσίας. Στις 17 Μαρτίου 1996 έγινε ή ανακομιδή τών λειψάνων του από τόν αρχιεπίσκοπο Λάζαρο και μέλη τής επιτροπής, μπροστά σε 40.000 περίπου παρευρισκόμενους.

Η καρδιά και τμήματα του έγκεφάλου του βρέθηκαν άδιάφθορα, ενώ άρρητος ευωδία έξερχόταν από τά λείψανά του. Η προσωπικότητα και ό βίος του Άγιου Λουκά κρίνονται ως πυξίδα και δρομοδείκτης γιά την έμψύχωση και φρούρηση του έργου και τών ανθρώπων του «Έσταυρωμένου».

ΠΑΙΔΗΣΕΙΣ...

ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Με ті συμμετοχή 70 περίπου Στελεχών Νεότητας πραγματοποιήθηκε (20/6) στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας εκδήλωση του Γραφείου Νεότητας, έξ άφορμης τής λήξης του Κατηχητικού έτους. Με σύγχρονους παιδαγωγικούς τρόπους και συντονιστή τόν συνεργάτη του Γραφείου Νεότητας κ. Στυλιανό Πελασγό, τά Στελέχη προέβησαν σε άπολογοισμό τής κατηχητικής δράσης, άξιολόγηση και άποτίμηση τής παρελθούσης χρονιάς. Η εκδήλωση ολοκληρώθηκε με τήν καταληκτική όμιλία του Πρωτοσυγκελλου τής Έρεας Μητροπόλεως Άρχιμ. Δαμασκηνού Κιαμέτη, ό όποιος ευχαρίστησε τά Στελέχη για τήν άνιδιοτελή προσφορά και διακονία τους στόν ιδιαίτερο χώρο τής Νεότητας και έπεσήμανε ότι «τά περιθώρια έχουν πιά στενέψει και τό έργο τής Κατήχησης άποτελεί, πλέον, άποκλειστική ευθύνη τής Έκκλησίας, γι' αυτό δέν παίζουμε με τήν Κατήχηση». Προέτρεψε, επίσης, τούς άρμοδιους Έρεϊς να

θέσουν στίς προτεραιότητες του ένοριακού έργου τήν λειτουργία τών Κατηχητικών Σχολείων και τούς κατηχητές να προετοιμάζονται άπό τώρα και να οργανώνουν τήν νέα κατηχητική χρονιά.

ΕΓΚΑΙΝΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΪΔΙΝΙΟΥ

Με ті συμμετοχή πλήθους πιστών άπό τήν ευρύτερη έπαρχία Άλμυρου, τελέστηκαν τό Σάββατο 16 Ίουνίου άπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος & Άλμυρου κ. Ίγνάτιο τά Έγκαίνια του Ίεροϋ Ναου Άγίου Χαλαλάμπους Αΐδινίου. Τό άπόγευμα τής

Παρασκευής 15 Ίουνίου ή Ένορία ύποδέχθηκε τά προς έγκαίνιασμό Έερά Λείψανα τών Άγίων Χαλαλάμπους, Τρύφωνος και Εϋσταθίου και τελέστηκε ό Έσπερινός τών Έγκαίνιων. Τήν έπομένη,

ίεουργούντος του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ίγνατίου, πλαισιωμένοι άπό τόν ιερό κληρο τών έπαρχιων Άλμυρου και Νέας Άγκιάλου, τελέστηκαν οι Έερες Άκολουθίες του

Όρθρου και τών Έγκαίνιων και έν συνεχεία ή Άρχιερατική Θεία Λειτουργία. Στο κήρυμά του ό Σεβ. κ. Ίγνάτιος τόνισε πώς ή ήμέρα τών έγκαίνιων είναι σημαντική, καθώς τελείται άπαξ και ό Ναός προσφέρεται άγιασμένος, πλέον, σπή λογική Λατρεία του Θεού. Έπαινέσε τόν εφημέριο του Ίεροϋ Ναου, π. Θεόφιλο Δράπανο, τά μέλη του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου και τούς Ένοριτες για τό ότι άνοικοδόμησαν και άποπερατώνουν έναν Ναό, ό όποιος άποτελεί προσκύνημα για τήν Έερά Μητρόπολη, καθώς πολλοί πιστοί άπό τήν ευρύτερη περιοχή συρρέουν κάθε χρόνο σπή μνήμη του Άγίου Χαλαλάμπους. Έν κατακλείδι, προέτρεψε τούς πιστούς να μείνουν προσηλωμένοι σπή Μάνα Έκκλησία, δίδοντας μαρτυρία ζωίας πίστης και ένότητας.

ΠΑΝΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Έτος 31ο • Άρ. Φύλλου 375-376 • Ίούλιος-Άύγουστος 2012

Έκδοτης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ίγνάτιος
Διευθυντής: Άρχιμανδρίτης Έπιφάνιος Οικονόμου
Φιλολογική έπιμέλεια: Χρίστος Δ. Ξενάκης
Υπεύθυνος κυκλοφορίας: Άρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου
Μηχανογράφηση: Βασιλική Άντωνάκη
Έκτύπωση & Βιβλιοδεσία: Άλ. Ξουράφας

Ίδιοκτησία: Έερά Μητρόπολις Δημητριάδος
Διεύθυνση: Τ.Έ. 1308 • 38001 Βόλος
Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903
Internet: www.imd.gr
E-mail: idiaitero@imd.gr

ΓΙΟΡΤΗ ΛΗΞΗΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΝΗΠΙΑΚΟΥ ΜΑΣ ΣΤΑΘΜΟΥ

Σπίν κατάμεστη αίθουσα του Συνεδριακού Κέντρου Θεσσαλίας πραγματοποιήθηκε η γιορτή λήξης της Σχολικής χρονιάς του Βρεφονηπιακού Σταθμού της Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος, παρουσία των παιδιών και των γονέων τους, σε ατμόσφαιρα ένθουςιάδη και γιορτινής. Σπίν εκδήλωση παρέστη ο Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ιγνάτιος, ο οποίος ευχαρίστησε τον Δ/ντή του Σταθμού κ. Δημήτριο Σουλιώτη και τα στελέχη του για τό έργο που επέτελεσαν και τήν χρονιά που πέρασε, ενῶ απευθύνθηκε με θερμά λόγια στους γονείς που εμπιστεύονται τά παιδιά τους στά χέρια της Έκκλησίας σ' αυτή τήν τόσο τρυφερή ηλικία. Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στις τέσσερις βασικές αρχές που διέπουν τήν λειτουργία του Σταθμού, που εἶναι ἡ σωστή ανατροφή, ἡ σωστή διατροφή, ἡ υπεύθυνη διαπαιδαγώγηση και ἡ διαμόρφωση του χαρακτήρα των παιδικῶν ψυχῶν.

ΚΛΑΟΥΣ ΚΕΝΕΘ: ΕΝΑΣ ΑΡΝΗΤΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Μεγάλη επιτυχία σημείωσε ἡ εκδήλωση που διοργάνωσε ὁ Σύνδεσμος Νέων τῆς Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος στό νεανικό στέκι Πέρασμα (6/6) με καλεσμένο τό Γερμανό Συγγραφέα Κλάους Κένεθ. Ἀφορμή υπήρξε ἡ έκδοση του νέου βιβλίου του με τίτλο «ΘΕΟΙ, ΕΙΔΩΛΑ, ΓΚΟΥΡΟΥ». Ἀπό τή σκιά τῆς πλάνης στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας» ἀπό τῆς Ἐκδόσεις «Ἐν Πλῶ». Ὁ συγγραφέας παρουσίασε πολλές πτυχές ἀπό τό νέο του βιβλίο κυρίως σέ θέματα που ἀφορούν τῆς σύγχρονες αἱρέσεις. Ἀφηνήθηκε τήν πολυτάραχη ζωή του, τό πέρασμά του, για πολλά χρόνια, ἀπό τῆς ἀνατολικῆς θρησκείας καί τό Ἰσλάμ καί τέλος, τή γνωριμία του με τόν γέροντα Σωφρόνιο του Ἐσσεξ καί τῆς συγκλονιστικῆς λεπτομέρειες τῆς μεταστροφῆς του στόν Χριστό, ὡς καί τήν ὀλοκληρωτική ἔνταξη του στό σώμα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Τήν εκδήλωση ἔκλεισε ὁ Σεβ. κ. Ιγνάτιος, ὁ οποίος, μεταξύ ἄλλων, σημείωσε ὅτι «οἱ Ὁρθόδοξοι παγιδευόμαστε στά αὐτονόητα. Τά θεωροῦμε ὅλα δεδομένα καί χάνουμε τήν οὐσία τῶν πραγμάτων τῆς πίστεως. Καί ἔρχονται οἱ περιπέτειες τῶν ἄλλων νά μᾶς

διαβεβαιώσουν τή δική μας ἀλήθεια. Αὐτή τήν ἀλήθεια που ἔμεις τήν ἔχουμε ἐκ γενετῆς, δέν τήν ἐκτιμοῦμε πολλές φορές. Οἱ ἄνθρωποι που ἔρχονται με αὐτό τόν τρόπο σπίν Ὁρθοδοξία ἔχουν τό κριτήριο νά δοῦν τά γνωρίσματά της, τήν ἀγάπη, τήν Κοινωνία, τό Ἄνοιγμα, τήν Ἐλευθερία, τήν Ταπεινώση... Δέν κατανοῶ που εἶναι τά ὑποπτα καί οἱ σκιές ἀλλά δυστυχῶς ἔχουμε καί αὐτή τήν παγίδα σπίν Ἑλλάδα, νά βλέπουμε παντοῦ σκιές. Ὑποπτες συνωμοσίες καί ἀλλοτριώσεις. ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ!!! Ἄς ἀφήσουμε τό Πνεῦμα νά λειτουργήσει. Τό Ἅγιο Πνεῦμα λειτουργεῖ καί ὅπου θέλει πνεῖ...».

ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Με ιδιαίτερη επιτυχία πραγματοποιήθηκε τήν Κυριακή 24/6 τό «Παιχνίδι-κυνήγι του χαμένου θησαυρού» με ποδήλατα, που διοργάνωσε τό Ποδηλατικό Τμήμα του Ἀθλητικού Συλλόγου «Δημητριάς» τῆς Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος. Ἡ πρωτότυπη αὐτή δράση, σπίν ὅποια συμμετείχαν 70 ποδηλάτες ὄλων τῶν ηλικιῶν, ἄνδρες, γυναῖκες καί παιδιά, ξεκίνησε ἀπό τόν Ἱερό Ναό Ἁγίων Κωνσταντίνου & Ἐλένης Βόλου καί κατέληξε στό πάρκο του Πεδίου του Ἄρεως. Τούς συμμετέχοντες ἀνέμενε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ιγνάτιος, ὁ οποίος τούς συνεχάρη καί ἀναφέρθηκε σπὶ σπουδαῖοτητα τῆς χρήσης του ποδηλάτου. Σπὶ συνέχεια, ἔχοντας διαπιστώσει τήν εἰκόνα πλήρους ἐγκατάλειψης που παρουσιάζει τό Πάρκο στό Πεδίο του Ἄρεως, ἐξήγγειλε τή σκέψη τῆς δημιουργίας μίας ἐθελοντικῆς ὁμάδας, στό πλαίσιο τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, με τήν ὀνομασία «ἀγαπῶ τήν πόλη μου». Ἡ ἀποστολή τῆς ὁμάδας θά ἀφορᾶ στόν ἀγῶνα τῆς καθαριότητας καί τῆς ἀποκατάστασης συγκεκριμένων σημείων τῆς πόλης, που τήν περίοδο αὐτή εἶναι πινημένα στά σκουπίδια, ἀλλά καί στόν ἐλαιοχρωματισμό τοίχων, σέ διάφορα σημεία τῆς πόλης, που χρησιμοποιούνται ὡς καμβάς για πάσης φύσεως συνθήματα.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ ΣΤΗΝ 32α ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ ΠΕΖΟΝΑΥΤΩΝ

Τήν 32η Ταξιαρχία Πεζοναυτῶν σπὶ Νέα Ἰωνία ἐπισκέφθηκε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ιγνάτιος. Τόν Σεβασμιώτατο ὑποδέχθηκε ὁ Διοικητής Ταξιαρχος κ. Φώτιος Μεσσάρης. Ὁ κ. Ιγνάτιος τέλεσε τήν Ἀκολουθία του Ἁγιασμοῦ καί σπὶ συνέχεια μίλησε στους Ἀξιωματικούς, Ὑπαξιωματικούς καί Ὀπλίτες, ἐπιβεβαιώνοντας τήν ἀμέριστη ἐμπιστοσύνη τῆς Ἐκκλησίας στόν Ἑλληνικό Στρατό. Ἐπεσήμανε ὅτι ἡ προσευχή τῆς Ἐκκλησίας για τόν Στρατό δέν εἶναι τυπική, ἀλλά οὐσιαστική, καθῶς, ὅπως εἶπε, «ἐκτιμοῦμε τόν ρόλο που διαδραματίζετε πρὸς χάρη τῆς πατρίδας μας...». Στό τέλος ὁ Σεβασμιώτατος μοίρασε σέ ὄλους ὡς εὐλογία μία Καινή Διαθήκη, τήν ὅποια χαρακτήρισε «ὄπλο» του Χριστιανοῦ καί σημείωσε: «Ἐνα ὄπλο ἀλλιώτικο, σημαντικό καί διαχρονικό. Τό ὄπλο τῆς ἀλήθειας. Ἡ δική μας ἡ ἀλήθεια ἔχει ὄνομα. Εἶναι ὁ Χριστός μας. Αὐτός που ἦρθε καί ἔγινε ἄνθρωπος. Που ὑπέφερε για μᾶς. Που σταυρώθηκε ἀλλά ἀναστήθηκε για νά μᾶς δώσει αὐτό που εἶναι ἡ ἐλπίδα του κάθε χριστιανοῦ. Τή βεβαιότητα για τήν ὄντως ζωή...»

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ ΣΤΗ ΜΑΚΡΥΡΡΑΧΗ

Στόν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό Γενεθλίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Μακρυρράχης λειτουργήσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, τήν Κυριακή 24 Ἰουνίου, παρουσία τοῦ Δημάρχου Ζαγοράς-Μουρσειού κ. Γεωργίου Ἀντώνογλου-Κασσαβέτη καί τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς. Στήν ὁμιλία τοῦ ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στήν ἀνάγκη τῆς συνεργασίας ὄλων γιά τό καλό τοῦ τόπου καί παρατήρησε ὅτι «εἶναι ἡ ἐποχή τῆς συνεργασίας καί ὄχι τῶν πολώσεων καί τοῦ διχασμοῦ. Ὅποιος νομίζει ὅτι μπορεῖ νά ἐνεργεῖ μόνος του εἶναι γελασμένος. Τώρα εἶναι ἡ ὥρα τῆς συνεργασίας καί μάλιστα, Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης καί Ἐκκλησίας. Μαζί μπορούμε νά διασώσουμε τήν παράδοση, τόν πολιτισμό μας, τήν συνοχή τοῦ λαοῦ μας. Ἐμεῖς κάνουμε κάθε προσπάθεια». Στή συνέχεια ἀναφέρθηκε στή νέα κατάσταση πού δημιουργεῖται μέ τήν ἄρνηση μισθοδοσίας τῶν νεοεισερχόμενων Κληρικῶν, ἀλλά καί στήν ὑποχρέωση τοῦ Κράτους νά μισθοδοτεῖ τόν ἱερό Κληῖρο σέ ἀντάλλαγμα τοῦ 96% τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας πού πῆρε. Ἐξῆρε τήν συνεργασία τοῦ Δήμου μέ τήν Ἱερά Μητρόπολη καί ζήτησε τήν φροντίδα τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης γιά τήν ἐξασφάλιση τῆς κατοικίας τοῦ Ἱερέως στά χωριά, γιά νά διευκολύνεται ἡ παρουσία του ἐκεῖ, καθώς καί γιά τήν διαφύλαξη τῶν ἱερῶν κειμηλίων καί τήν διατήρηση τῆς συνοχῆς τῶν τοπικῶν κοινωγιῶν.

ΝΕΟΙ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΙ ΣΤΗΝ ΤΟΠΙΚΗ ΜΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Δύο νέοι Πρεσβύτεροι ἐντάχθηκαν στίς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Πρόκειται γιά τόν π. Χρῆστο Ἀράπη, Βιοτέχνη, ὁ ὁποῖος χειροτονήθηκε Διάκονος τήν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (4/6) στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Δημητρίου Βόλου, ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Ἰγνάτιο. Στήν ὁμιλία τοῦ ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στόν μυστικό τρόπο πού ἐνεργεῖ τό Ἅγιο Πνεῦμα στή ζωή τοῦ κάθε ἀνθρώπου καί ἀνάβει στίς ψυχές τόν πόθο καί τήν λαχτάρα τῆς Ἱερωσύνης. Κάλεσε τόν νέο Κληρικό νά ἐργάζεται ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους γιά νά γίνεται πραγματικότητα ὁ καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού εἶναι ἡ ἐνότητα, κατά τό πρότυπο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐπεσήμανε ὅτι, πλέον, ἡ Ἐκκλησία βιώνει τήν εὐλογία τῆς εἰσόδου στήν Ἱερωσύνη ἀνθρώπων πού θά διαπρῶν τῶ ἐπάγγελμά τους, ὡς πρὸς τό ζῆν, ἐνῶ παράλληλα θά διακονοῦν μέ ζῆλο τόν λαό τοῦ Θεοῦ καί τό Ἅγιο Θυσιαστήριο. Παρατήρησε ὅτι τό παράδειγμά του, ὅπως καί πολλῶν ἄλλων νέων Κληρικῶν, «εἶναι ἀπάντηση στήν ἁμαρτία πού περίσσευσε στόν τόπο μας, ἐνῶ τώρα ὑπερπερῖσσεύει ἡ Χάρις...». Ἡ εἰς Πρεσβύτερον Χειροτονία τοῦ π. Χρήστου Ἀράπη, τελέσθηκε στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Δημητρίου Βόλου -ἔπου θά ἐφημερευεῖ προσωρινά- τήν Κυριακή 17/6. Ὁ Σεβασμιώτατος μίλησε γιά τήν κλήση τῶν πρώτων Μαθητῶν καί Ἀποστόλων, διάδοχοι τῶν ὁποίων εἶναι οἱ Κληρικοί μας, τῶν ἀπλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων τοῦ μόχθου καί τῆς βιοπάλης, πού, μέ τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔγιναν διαπρῶσοι κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου, ἀναμορφώνοντας τήν οἰκουμένη. Τό Σάββατο 23 Ἰουνίου ὁ Σεβασμιώτατος τέλεσε στόν Ἱερό Ναό Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς τήν εἰς Πρεσβύτερον Χειροτονία τοῦ Διακόνου π. Γεωργίου Λέκκα, Φιλολόγου καί Νο-

ΕΠΙΤΥΧΗΣ Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Μέ ιδιαίτερη ἐπιτυχία ὁλοκληρώθηκε ὁ διετής κύκλος σπουδῶν τῆς Σχολῆς Ἐκμάθησης Λειτουργικῆς Γλώσσας, ἀπό τήν ὁποία ἀποφοίτησαν 65 περίπου σπουδαστές, πού παρακολούθησαν ἐντατικά μαθήματα, μέ σκοπό τήν καλύτερη δυνατή κατανόηση καί συμμετοχή στά Λειτουργικά δρώμενα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Σχολή φιλοξενήθηκε στόν Ἱερό Ναό Ἁγίων Θεοδώρων Βόλου, μέ ὑπεύθυνη-διδάσκουσα τήν μοναχή Λαυρεντία, Ἀδελφή τῆς Ἱεράς Μονῆς Ὁσίου Λαυρεντίου Πηλίου, φιλόλογο. Τήν Δευτέρα 18 Ἰουνίου πραγματοποιήθηκε ἡ ἐκδήλωση λήξης

τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς. Καί αὐτήν, ἡ μοναχή Λαυρεντία ἀναφέρθηκε διεξοδικά στήν διαχρονικότητα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, στό κοινοτικό ἔργο καί ρόλο πού ἐπιτελεῖ ἡ Λατρεία, καθώς καί στήν ἀνάγκη, πέραν τῆς κατανόησης, καί τῆς ἐμπειρικῆς προσέγγισης τῆς Θείας Λατρείας. Ἀπό τή μεριά του ὁ Σεβασμιώτατος ἐπαίνεσε ὄλους ὅσοι συνέβαλαν στή λειτουργία τῆς Σχολῆς, καθώς καί τούς σπουδαστές, πού μέ συνέπεια καί ιδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρακολούθησαν τόν διετή κύκλο σπουδῶν. Ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀναφέρθηκε στήν Θεία Λατρεία ὡς ἔκφραση τῆς Καθολικότητας τῆς Ἐκκλησίας, καθώς περιλαμβάνει καί ἀγκαλιάζει ὄλα τά μέλη Της, ἐνῶ μίλησε καί γιά τήν ἐσχατολογική τῆς διάσταση, καθώς εἶναι προτύπωσι καί εἰκονισμός τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Τέλος, ἀναφέρθηκε στήν ἀδιάρρηκτη καί καταλυτική σχέση Ἐπισκόπου καί ποιμνίου, στό πλαίσιο τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὀφείλει νά χαρακτηρίζεται ἀπό ὑπακοή καί ἐμπιστοσύνη, ἐνῶ ὑποσχέθηκε συνέχιση τῆς προσπάθειας γιά τήν καλύτερη δυνατή μετοχή τῶν πιστῶν στήν Λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

μικοῦ. Στόν νέο ἐθελοντή Κληρικό ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεσήμανε μεταξύ ἄλλων: «Ἡ Ἐκκλησία σήμερα καλεῖ καί προσκαλεῖ ὄλους νά προσφέρουν ἔστω καί ἀπό τόν ἐλάχιστο ἐλεύθερο χρόνο καί νά διακονήσουν τό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἀνήκεις σέ αὐτή τήν χορεία τῶν κληρικῶν. Προσφέρεσαι γιά νά θυσιάσεις ὅποιο ἐλεύθερο χρόνο ἔχεις στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐχεις ὄλες τίς προϋποθέσεις νά γίνεις παράδειγμα πρὸς μίμηση. Συνέχισε τήν πορεία σου μέ πνευματική καθοδήγηση, μέ πνεῦμα ταπεινό, μέ ἀληθινή καί οὐσιαστική ἀγάπη».

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΗ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

Πραγματοποιήθηκε τήν Τρίτη 5/6 ή τελευταία, γιά τό τρέχον Έκκλ/κό έτος, Γενική Ίερατική Σύναξη τής Ίερᾶς Μητροπόλεως μας. Όμιλητής ήταν ό Ίεροκήρυκας Άρχιμ. Ήπιφάνιος Οικονόμου, ό όποίος εισηγήθηκε τό θέμα «Ίερουργεῖν τό Εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ (Ρωμ. 15, 16). Πῶς ό Θεός δέν ἐξαιρεῖ κανένα λειτουργό τῶν Μυστηρίων Του ἀπό τήν Ίερουργία τοῦ Εὐαγγελίου». Στό πρῶτο μέρος τής όμιλίας του ό

όμιλητής κατέδειξε τούς λόγους γιά τούς όποίους τό Θεῖο Κήρυγμα, σέ κάθε μορφή του, εἶναι ἱερουργία. Αὐτοί εἶναι: Α. ὅτι ό φορέας καί ἀρχικός εισηγητής του εἶναι ό Χριστός, Β. τό ἀντικείμενό του, πού εἶναι ό «Χριστός ἐσταυρωμένος», κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο, καί Γ. ὅτι ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο τμήμα τής Θείας Λατρείας διαχρονικά. Στή συνέχεια ό π. Ήπιφάνιος ἀναφέρθηκε στήν ταύτιση τής διδασκαλίας καί προσφοράς τοῦ Θεῖου Λόγου μέ τήν Ίερατική ιδιότητα, πού σημαίνει ὅτι οἱ κληρικοί ἔχουν ὑποχρέωση νά κηρύττουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὑπό συγκεκριμένες, ὅμως, προϋ-

ποθέσεις: Ἡ εὐλογία τοῦ Ἐπισκόπου, ἡ ἄρτια προετοιμασία, ἡ διά βίου μελέτη, ἡ ταύτιση λόγων καί ἔργων, ἡ πρόσληψη τῶν ἐρεθισμάτων τής ἐποχῆς καί ἡ παρηγορία ἐναντι τῶν κοσμικῶν δυνάμεων.

ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ Ο Β΄ ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΨΑΛΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Πραγματοποιήθηκε κατά τό δίήμερο τοῦ Σαββατοκύριακου 23-24 Ἰουνίου 2012, μέ ἐξαιρετική ἐπιτυχία, ό Β΄ Μαθητικός Διαγωνισμός Ψαλτικής Τέχνης τής Ί. Μητροπόλεως Δημητριάδος σέ συνεργασία μέ τόν τοπικό Σύνδεσμο Ίεροψαλτῶν «Ίωάννης ό Κουκουζέλης». Ό φεινός Διαγωνισμός διεξήχθη γιά 2η συνεχόμενη χρονιά, ἔπειτα ἀπό τήν ἐπιτυχία πού σημείωσε ἡ δράση αὐτή κατά τήν περασμένη χρονιά. Εἶναι ἐξαιρετικῶς εὐχάριστο τό γεγονός ὅτι φέτος ό Διαγωνισμός παρουσίασε σημαντική αὐξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συμμετεχόντων (+ 50 % καί πλέον), πού ἔφθασαν τούς 34 μαθητές, κάθε φύλου καί ἡλικίας, οἱ όποιοι προέρχονταν ἀπό τί Σχολή Βυζαντινῆς Μουσικῆς τής Ί.Μ. Δημητριάδος καί τό Παράρτημα αὐτῆς στόν Ἀλμυρό, ἀπό τό Μουσικό Σχολεῖο Βόλου, καί τά ἰδιωτικά Ὡδεῖα «Γ. Φουντουλῆς» καί «Ρυθμός» τής πόλης μας. Οἱ ἐκδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν παρουσία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου, ό όποίος ἀπένευμε τίς διακρίσεις στούς νέους Ίεροψάλτες, τούς εὐλόγησε, τούς συνεχάρη γιά τίς προσπάθειές τους καί τήν ἀγάπη τους γιά τήν Ἐκκλησια-

στική Μουσική τής Ὁρθοδόξιας καί τούς ἐνθάρρυνε. Προσέφερε δέ σέ ὄλους τό μεγάλο δῶρο τής δωρεάν συμμετοχῆς τους στή Μουσική Κατασκήνωση τοῦ Ἁγ. Λαυρεντίου, ἡ όποία γιά πρώτη φορά καθιερώνεται φέτος ἀπό τήν Ί. Μητρόπολη Δημητριάδος καί θά λειτουργήσει ἀπό 21-27 Αὐγούστου 2012 μέ ἀντικείμενο τί Βυζαντινή Μουσική.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Μέ τήν δέουσα ἱεροπρέπεια ἐορτάστηκε ἡ Σύναξη τῶν Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων στήν Τοπική μας Ἐκκλησία. Τήν παραμονή τής ἐορτῆς (29/6) ό Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνατίος χοροστάτησε καί μίλησε στόν Μέγα Πανηγυρικό Ἐσπερινό στόν ὁμώνυμο Ἱερό Ναό τής Ἀγριᾶς. Ό κ. Ἰγνατίος ἀναφέρθηκε στόν καρακτηρισμό «Φίλοι τοῦ Χριστοῦ», τόν όποιο ἡ ὕμνολογία ἀποδίδει στούς Ἁγίους Ἀποστόλους. «Αὐτή ἡ φιλία εἶχε ὡς βάση καί προϋπόθεση τήν ἀγάπη καί τήν ἀλήθεια, ἐνῶ οἰκοδομήθηκε πάνω σέ ἀκλόνητη ἐμπιστοσύνη καί

πίστη. Γι' αὐτό ἡ διάρκεια τής ἐκτείνεται στήν αἰωνιότητα...». Ἀνήμερα τής ἐορτῆς ό κ. Ἰγνατίος λειτουργήσε στόν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό Ἁγίων Ἀποστόλων Παλαιοκάστρου. Στήν όμιλία του ἀναφέρθηκε στήν δημιουργία τοῦ νεόδμητου Πν. Κέντρου τοῦ Ναοῦ, τό όποιο ἐγκαινίασε καί τόνισε ὅτι πρόκειται γιά ἕνα ἀκόμα θαῦμα: «στήν Ἐκκλησία μας τά ἔργα ἀρχίζουν χωρίς χρήματα καί ὀλοκληρώνονται, ἐνῶ στό Κράτος ἀρχίζουν μέ χρήματα καί δέν ὀλοκληρώνονται. Στήν Ἐκκλησία ὑπάρχει χρηστή διαχείριση, ἀλλά καί ἄνθρωποι πού τήν ἐμπιστεύονται...». Ό Σεβασμιότατος συνεχάρη τόν τ. Ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ π. Θωμά, μέ τήν μέριμνα τοῦ όποίου δημιουργήθηκε τό Πν. Κέντρο, καθώς καί τόν νέο Ἐφημέριο π. Ἰωάννη Δήμου, πού συνεχίζει τό ἔργο τοῦ προκατόχου του. Ἐπαίνεσε, τέλος, καί τόν δωρητή κ. Βογιατζάκη, πού συνεισέφερε οικονομικά γιά τήν ὀλοκλήρωση τοῦ ἔργου.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ

Στὴν Ἱερά Μονή Ἁγίων Ἀναργύρων Ἁγίας χοροστάτησε καὶ μίλησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, κατὰ τὸν Μέγα Πανηγυρικό Ἑσπερινό τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ (30/6), παρουσία τῶν Κληρικῶν τῆς ἐπαρχίας Ἁγίας καὶ πλήθους λαοῦ τῆς γύρω περιοχῆς. Στὴν ὁμιλία του ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀναφέρθηκε στοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους, ὡς θεραπευτὲς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων: «Θεράπευαν τὶς ψυχές μὲ τὸ φάρμακο τῆς ἀθανασίας, πού εἶναι ἡ Θεία Κοινωνία... Καὶ ἡ σύγχρονη Ἐπιστήμη ὁμολογεῖ ὅτι ἡ ψυχικὴ ὑγεία προηγεῖται τῆς σωματικῆς...». Στὴ συνέ-

χεια ἀναφέρθηκε στὴν ἀπελπισία πού καταλαμβάνει πολλοὺς ἀνθρώπους στὴν ἐποχὴ μας ἀπὸ τὰ προβλήματα πού διαρκῶς αὐξάνονται, «γεγονός πού συμβάλλει στὴν ἀρρώστια τῆς ψυχῆς, ἐνίοτε καὶ σὲ τέλος τραγικό». Ἀναρωτήθηκε στὴ συνέχεια, τί εἶναι αὐτὸ πού συμβάλλει στὶς σύγχρονες ἀνθρώπινες τραγωδίες; Τόσο σημαντικὴ εἶναι, τελικά, ἡ ἔλλειψη χρημάτων πού μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει σ' αὐτές; «Εἶναι λύση αὐτὴ καὶ ἀπάντηση στὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ἡ ζωὴ; Δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ ἀφαιρέσουμε τὴν ζωὴ. Ὁ Θεὸς τὴν ἔδωσε, Ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ τὴν πάρει. Τὴν ἀπάντηση στὸ πρόβλημα δίδουν οἱ Ἅγιοι Ἀναργυροὶ καὶ εἶναι ἡ Κοινωνία, ὡς καρπὸς πίστεως καὶ ἐμπιστοσύνης στὸν Θεό. Ἡ ζωὴ τῶν Ἁγίων δείχνει πὼς ὅταν ἔφταναν σὲ ἀδιέξοδα τότε παρενέβαινε ὁ Θεὸς καὶ ἔδινε τὴν δική Του σωτήρια λύση. Στὸν πιστὸ Χριστιανὸ δὲν πρέπει ἡ ἀπελπισία. Ὅπλο μας ἡ προσευχή». Ἀνήμε-

ρα τῆς ἑορτῆς ὁ Σεβασμιώτατος λειτουργῆσε στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίων Ἀναργύρων Βόλου. Στὸ κήρυγμά του ἀνέλυσε τὸν Ὕμνο τῆς Ἀγάπης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, μιᾶς ἀγάπης πού ὑπῆρξε ἡ κινήτρια δύναμη τοῦ ἔργου τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων. Ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, στὶς περιπτώσεις ἀνθρώπων μέσα στὴν Ἐκκλησία, πού «ἀντὶ νὰ προσφέρουν ἀγάπη, ἐπιλέγουν νὰ γίνονται κριτές τῶν ἄλλων. Καὶ ἀπορεῖ κανεὶς, πὼς εἶναι δυνατόν νὰ φέρουν τὸν τίτλο τοῦ Χριστιανοῦ καὶ μάλιστα, τοῦ ζηλωτοῦ, νὰ ἀναστατώνουν καὶ νὰ ἐκβιάζουν, νὰ θεωροῦν ἑαυτοὺς θεματοφύλακες τῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους μὲ φανερὴ ἔλλειψη ἀληθινῆς ἀγάπης. Αὐτὴ τὴν πίστη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θεωρεῖ περιττὴ καὶ ἀνούσια, ἀφοῦ εἶναι κενὴ ἀγάπης...».

ΛΗΞΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΣΧΟΛΗ ΓΟΝΕΩΝ ΕΥΞΕΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Μὲ τὸν πλέον βιωματικὸ τρόπο ὁλοκληρώθηκε, γιὰ τὸ τρέχον ἱεραποστολικὸ ἔτος, τὸ ἔργο τῆς Σχολῆς Γονέων τῆς Ἑνορίας Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Εὐξείνουπόλεως. Τὴν Κυριακὴ 1/7, τὰ μέλη τῆς Σχολῆς πραγματοποιοῦσαν προσκύνημα στὴν Ἱερά Μονὴ Παναγίας Ἄνω Ξενιάς, ὅπου ἔγιναν δεκτὰ ἀπὸ τὸν Καθηγούμενο Ἀρχιμ. Νεκτάριο. Προσκεκλημένη ὁμιλήτρια ἦταν κ. Δήμητρα Κούκουρα, Καθηγήτρια τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., ἡ ὁποία ἀνέπτυξε τὶς σκέψεις τῆς γιὰ μίαν σωστὴ καὶ ἰσορροπημένη οἰκογένεια. Ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀνέφερε, κύριος ἄξονας τῆς οἰκογένειας θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ πίστη. Μία πίστη πού πηγάζει ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία

Του, πού ὡς γνώρισμα ἔχει τὴν ἀγάπη, τὴν ταπείνωση, τὴν πραότητα καὶ τὶς ἄλλες χριστιανικὲς ἀρετές, τὰ θεμέλια δηλ. τῆς οἰκογένειας. Στὴ συνέχεια ἡ κ. Κούκουρα σκιαγράφησε καὶ τὸ ρόλο τῆς μητέρας μέσα στὴν οἰκογένεια, ὅπως αὐτὸς ἀναπτύσσεται μέσα ἀπὸ τοὺς πολυποίκιλους ρόλους τῆς, ὡς μητέρας, συζύγου, νοικοκυρᾶς, ἐργαζόμενης. Ἐπεσήμανε πὼς ἡ γυναίκα καλεῖται νὰ σταθεῖ ὡς στυλοβάτης τοῦ σπιτιοῦ, ἰδιαίτερα στὶς δύσκολες συγκυρίες πού διέρχεται ἡ κοινωνία μας καὶ πὼς ὁ ρόλος τῆς χρειάζεται νὰ βασίζεται στὴν πίστη, μιᾶς καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ζητούμενο τῶν ἡμερῶν μας, διότι καθὼς χάσαμε τὴν πίστη μας, ἀποσθάρωσαμε τὰ θεμέλια τῆς ὑπαρξῆς μας καὶ ὀδηγηθήκαμε στὴν πνευματικὴ κρίση, μὲ συνέπεια τὴν οἰκονομικὴ καὶ κάθε ἄλλου εἶδους κρίση.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΠΡΟΜΥΡΙΟΥ

Στὴν Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Σπυρίδωνος Προμυρίου λειτουργῆσε (13/7) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος, ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἀνάμνησης θαύματος τοῦ Ἁγίου. Στὸ κήρυγμά του ὁ Σεβασμιώτατος ἐπαίνεσε τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν φροντίδα πού δείχνουν γιὰ τὸ Μοναστήρι, τὸ ὁποῖο παραμένει κλειστὸ τὰ τελευταῖα χρόνια, καὶ ἀνήγγειλε τὴν προοπτικὴ ἐπανασύστασης τῆς Μονῆς, ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον πού ἐκδήλωσαν εὐλαβεῖς γυναῖκες νὰ ἀφιερωθοῦν στὸν Θεὸ καὶ νὰ μονάσουν ἐκεῖ.

Κάλεσε τοὺς πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ δεκτὴ τὴν ἀναγγελία αὐτή, νὰ προσευχηθοῦν γιὰ τὴν εὐδόωση αὐτῆς τῆς προοπτικῆς. Σὲ

ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του ὁ κ. Ἰγνάτιος ἐπεσήμανε ὅτι «τὰ Μοναστήρια μας εἶναι τὰ τεῖχη ἀσφαλείας τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Εἶναι οἱ τόποι πού προσελκύουν ἀνθρώπους, πού θέλουν νὰ ξεκουράσουν τὴν ψυχὴ τους, νὰ βροῦνε τὸν ἑαυτό τους καὶ νὰ συναντήσουν τὸν Θεό. Εἶναι εὐλογία Θεοῦ γιὰ τὸν τόπο μας, καθὼς μέσα σ' αὐτὰ ζοῦν οἱ Μοναχοί, πού εἶναι ζωντανὲς λαμπάδες προσευχῆς γιὰ ὅλοκληρο τὸν κόσμον».

ΕΓΚΑΙΝΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΚΟΚΚΩΤΩΝ

Πραγματοποιήθηκαν τὴν Κυριακὴ 15/7 τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Κοκκωτῶν Ἀλμυροῦ, ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Ἰγνάτιο, μὲ τὴ συμμετοχὴ κληρικῶν τῆς ἐπαρχίας καὶ πλήθους προσκυνητῶν. Στὴν ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος ἐπαίνεσε τὸν ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ, Πρωτ. Ἰωάννη Παππά, γιὰ τὸ ἔργο πού ἐπιτελεῖ, εὐχαρίστησε τοὺς εὐλαβεῖς ἐνορίτες καὶ προσκυνητὲς γιὰ τὴν καθοριστικὴ συμβολὴ τους στὴν ἀποπεράτωση τοῦ Ναοῦ, ἐνῶ ἀναφέρθηκε καὶ στὴν κρισιμότητα τῶν ἡμερῶν, λέγοντας χαρακτηριστικὰ πὼς «ὁ τόπος μας χρειάζεται τὴν ὁμόνοια, τὴν ὁμοψυχία καὶ τὴν ἐνότητα». Στὸν χαιρετισμὸ τοῦ ὁ π. Ἰωάννης Παππᾶς ἀναφέρθηκε στὸ ἱστορικὸ του νεόδμητο Ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, φέρνοντας στὴ θύμησιν πολλῶν τῶν θεμελιωσῶν του τὸ 1972, ἐπὶ ἀρχιερατείας τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος Ἡλιοῦ, ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Ἀρχιμ. Καλλίνικο Μεταξογένη. Συγκίνηση προκάλεσε ἡ ἀναφορά του στοὺς διατελέσαντες ἐφημέριους τοῦ χωριοῦ, ἐνῶ εὐχαρίστησε τοὺς διατελέσαντες καὶ νῦν ἐπιτρόπους γιὰ τὶς ἄοκνες προσπάθειές τους, ὅπως καὶ ὄλους τοὺς Ἑνορίτες γιὰ τὴν προθυμία τους σὲ κάθε παράκλησή του γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ Ναοῦ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ, Η ΕΛΠΙΔΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΖΩΝΤΑΝΗ

«*Δεῦτε ψυχικαῖς ἀγκάλαις τὸ ἀειπάρθενον σῶμα βαστάσωμεν...*»

Μέ αὐτὰ τὰ γεμάτα τρυφερότητα καὶ πίστη λόγια, μᾶς καλεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός νὰ τιμήσουμε τὴ σημερινὴ ἡμέρα. Μία ἡμέρα ὅμως, πού κρύβει κατὰ τὸ παράδοξο καὶ κατὰ τὸ ἀντιφατικό.

- Ἐορτάζουμε ἕναν θάνατο!
- Πανηγυρίζουμε γιὰ μία ἀπώλεια!
- Δοξολογοῦμε τὸν Θεὸ γιὰ μία ἀναχώρηση ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια!

Καὶ μάλιστα, τὴν ἀναχώρηση ἑνὸς προσώπου ἀγαπητοῦ, τοῦ πλέον ἀγαπητοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ πλέον ἀγνοῦ τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας: Τοῦ προσώπου τῆς Παναγίας Μαρίας, τῆς κατὰ σάρκα μητέρας τοῦ Χριστοῦ μας.

Σάν σήμερα, ἡ ἀνθρωπότητα ὀρφάνεψε καὶ στερήθηκε τὴν ὄρατὴ γέφυρα, «δὶ ἧς κατέβη ὁ Θεός». Σάν σήμερα, τὸ μέγιστο πρότυπο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ὑπομονῆς ἀποχωρεῖ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Κι ὅμως! Χαρὰ εἶναι αὐτή, πού μᾶς συγκεντρώνει σήμερα, τὴν πιὸ λαμπρὴ ἡμέρα τοῦ καλοκαιριοῦ, στοὺς ἱερούς ναοὺς μας.

Πῶς ἐξηγεῖται ἡ ἀντίφαση αὐτή; Τὴν ἀπάντηση προσφέρει μὲ θαυμαστὴν περιεκτικότητα, ἀλλὰ καὶ γλυκὺ πνεῦμα παρηγορίας, ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας ἕμνωδιά:

«...ἐν τῇ κοιμῆσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε...»

Ναὶ ἀδελφοί μου! Τὰ μάτια μας πλέον δὲν τὴν ἀντικρίζουν. Μόνους ὅμως δὲν μᾶς ἄφησε, οὔτε ἐγκαταλελειμμένους. Καὶ τὸ ἀπολυτικίό της συνεχίζει:

«...μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς...»

Συχνότατα ἀναφερόμαστε στὴν κοιμῆσή της, σπανιότατα ὅμως σὲ αὐτὸ, πού ὁ ὕμνος αὐτὸς ἐξυμνεῖ:

Στὴ μετάστασι τῆς Παναγίας μας.

Σέ τί συνίσταται αὐτὴ ἡ μετάστασι; Ἄποτελεῖ ἀρχαιότατο στοιχεῖο τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παράδοσις, πῶς, ναὶ μὲν ἡ Θεοτόκος ὑπέστη τὸν φυσικὸ θάνατο, τὸ σῶμα της, ὅμως, δὲν ὑπέστη τὴ φθορὰ καὶ τὴν διάλυσι τοῦ τάφου, ἀλλὰ ἀκολούθησε τὴν ἀγία της ψυχὴ καὶ μετέστη ἄφθαρτο στοὺς οὐρανοὺς.

Ἡ διδασκαλία αὐτὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, ἴσως νὰ φαινόταν ἐκτεθειμένη στὴν κριτικὴ ἢ καὶ στὴ χλεύη τῆς ὀρθολογιστικῆς ἐποχῆς μας. Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ὅμως, δὲν μᾶς ἀφήνει ἀκάλυπτος. Ἡ ἀφθαρσία τὸσων καὶ τὸσων σωματίων ἁγίων μέχρι καὶ τὶς μέρες μας, ἡ ἄρρητη εὐωδία κατὰ τὴν ἀνακομιδὴ τὸσων καὶ τὸσων λειψάνων, τὰ θαύματα ἐνώπιον σκηνωμάτων ἀπανταχοῦ τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου, μαρτυροῦν τὸ ἕνα καὶ ἀναμφισβήτητο γεγονός:

Τὸ ὄρατὸ ἀνθρώπινο σῶμα, ἂν καὶ ἐμποτισμένο στὴ φθορὰ, ὡς συνέπεια τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ἀξιώνεται, στὴν περίπτωσι τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως μας, νὰ φανερώσει τὴν λυτρωτικὴ ἐνέργεια τῆς ἀόρατης θείας χάριτος καὶ νὰ παιανίσει ἤδη ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη τοῦτῃ ζωὴ, τὸν θρίαμβο τῆς νίκης τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου. Καὶ προπομπὸς σ' αὐτόν τὸν νικητήριον χορὸ τῶν ἁγίων, στέκει ἡ πρώτη κυρία καὶ δέσποινα τοῦ κόσμου, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος.

Τὸ ἄσπιλο σῶμα της, τὸ ὁποῖον, ὄχι μόνον ἀξιώθηκε νὰ φιλοξενήσῃ τὸν ἄρρητο Θεό, ἀλλὰ καὶ ἐνήργησε τὸ σύνολο τῶν ἀνθρώπινων ἀρετῶν, «οὐκ ἐναπομένει ἐν τῷ θανάτῳ, οὐδ' ὑπὸ τῆς φθορᾶς διαλύεται», ὅπως διακηρύσσουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἰσέρχεται θριαμβευτικὰ στὸν κῶρο τῆς ἀφθαρσίας καὶ προπορεύεται ὅλου τοῦ ἀνθρώπινου γένους στὴν ὁδὸ

τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Σήμερα, λοιπόν, ἡ προσφορὰ τῆς Παναγίας μας πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὀλοκληρώνεται. Κατὰ τὴν νεαρή της ἡλικία, μὲ τὸ μυστήριο τῆς σύλληψις καὶ γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ της, κατέστη γέφυρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας βάδισε ὁ Θεός, προκειμένου νὰ συναντήσῃ καὶ νὰ ἀνορθώσῃ τὴν ταλαιπωρημένη ἀνθρώπινη φύσι. Καὶ σήμερα, μὲ τὴν κοιμῆσι καὶ τὴν μετάστασή της στοὺς οὐρανοὺς, καθίσταται νέα γέφυρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας μπορεῖ μὲ βεβαιότητα καὶ ἀσφάλεια νὰ βάδισῃ ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς, προκειμένου νὰ συναντήσῃ, ψυχῇ τε καὶ σῶματι, τὴν αἰώνια πηγὴ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας.

Ἄς μὴν μείνουμε, ὅμως, μόνον στὸν θαυμασμό καὶ τὴν δοξολογία. Ἄς τολμήσουμε νὰ μετρήσουμε τοὺς δικούς μας καιρούς, τοὺς καιρούς τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ταλαιπωρίας, μὲ τὸ μέτρο καὶ τὶς ἀλήθειες πού περιέχει ἡ κοιμῆσι καὶ ἡ μετάστασι τῆς Θεοτόκου. Ἐάν στὸ πρόσωπό της, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀγιότητα καταφέρνουν νὰ ἐξοβελίσουν τὴν φθορὰ καὶ τὸν θάνατο, στὰ δικά μας πρόσωπα, μέσα ἀπὸ τὶς πράξεις καὶ τὶς ἐπιλογές μας, ἡ φθορὰ καὶ ὁ θάνατος ἐπιστρέφουν στὴ ζωὴ μας, ὑποτάσσοντάς τιν στὴ ματαιότητα καὶ τὴν ἀπόγνωσι. Τὰ δεινὰ πού ὑφίσταμεθα δὲν εἶναι μόνον ἀποτελεσμά ἀρνητικῶν οἰκονομικῶν συγκυριῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐπιβουλῶν. Ἀποτελοῦν καὶ συνέπεια δικῶν μας λαθῶν καὶ παθῶν, πού ἐμποδίζουν τὴν προσωπικὴ, ἀλλὰ καὶ τὴν κοινωνικὴ μας μετάστασι. Μετάστασι ἀπὸ μίᾳ πραγματικότητα κατὰπτωσις καὶ ἀπαξίωσις τῶν πάντων, πρὸς μίᾳ πατρίδα ἐλπίδας καὶ δημιουργίας. Ἄνεχτίκαμε ἢ καὶ συμβάλλαμε στὴ διαμόρφωσι μᾶς κοινωνίας σκληροκαρδίας, φθόνου καὶ ἀτομισμού καὶ ἔτσι ἐπιτρέψαμε στὴ φθορὰ νὰ διαβρώσῃ, ὄχι μόνον τὰ σῶματα, ἀλλὰ τὶς στιγμές, τὶς σχέσεις καὶ ὀλοκληρῶν τὴ ζωὴ μας. Γι' αὐτὸ καὶ πάλι ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, μὲ ἀφορμὴ τὴν σημερινὴ ἡμέρα, μᾶς καλεῖ, ὄχι μόνον νὰ ἀγκαλιάσουμε τὸ σεπτὸ σκῆνωμα τῆς Παναγίας μας, ὅπως ἀνεφέρθη στὴν ἀρχή, ἀλλὰ «καὶ συνεισέλθωμεν ἔνδον τοῦ μνήματος καὶ συννεκρωθῶμεν, ...συζῶντες δὲ ζωὴν ἀπαθῆ καὶ ἀκέραιον». Ὁ ἅγιος Ἄνδρέας Κρήτης μάλιστα φτάνει στὸ σημεῖο νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ σῶμα τῆς Παναγίας, ὄχι μόνον «ζωαρχικόν (ἀρχὴ τῆς ζωῆς ἀληθινῆς ζωῆς μας δηλαδὴ), ἀλλὰ καὶ «ἡμέτερον», δηλαδὴ σῶμα δικό μας. Καθίσταται λοιπόν ἡ Παναγία, κυριολεκτικὰ μητέρα μας, ἂν καὶ τὴν ιδιότητα αὐτὴ, τῆς τὴν ἔχουν ἀποδώσει γενιές καὶ γενιές πονεμένων καὶ ἀπελπισμένων παιδιῶν της. Καὶ εἶναι ἡ μητρικὴ της ἀγάπη, πού τὴν κάνει νὰ θέλει νὰ μοιραστῇ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅλων τῶν ἐποχῶν, τὶς δωρεές πού ἀξιώθηκε. Νὰ λοιπόν γιατί ἐορτάζουμε σήμερα. Διότι, στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας, ἡ ἐλπίδα παραμένει ζωντανὴ καὶ ὁ δρόμος της περιμένει νὰ τὸν περπατήσουμε. Ἡ δικὴ μας πνευματικὴ ποιότητα, τὸ δικό μας ἀγωνιστικὸ φρόνημα, ἡ δικὴ μας σταθερότητα στὶς αἰώνιες ἀξίες τῆς πί-

στεως καὶ τοῦ γένους μας, θὰ ἀποδείξουν τὴ δύναμι τῆς ἐνάρετις καὶ δίκαιης ζωῆς πιὸ ἰσχυρὴ ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς σωματικῆς μας φθορᾶς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὶς δοκιμασίες τῶν καιρῶν μας.

Καὶ ὅταν ὁ πόνος καὶ οἱ δυσκολίες φτάνουν στιγμές, πού μοιάζουν ἀνυπερβλητες, ἄς μὴν ξεχνᾶμε:

Στὸν δρόμο αὐτὸ δὲν βαδίζουμε, οὔτε μόνοι, οὔτε ἀβοήθητοι. Αὐτὴν ἐπικαλούμαστε καὶ πρὸς αὐτὴν μὲ παρηγορία ἀποτεινόμεστε:

«Σῶσον ἡμᾶς τοὺς ὁμολογοῦντας σε Θεοτόκον ἀπὸ πάσης περιστάσεως καὶ λύτρωσαι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Δημητριάδος Ἰγνάτιος

ἹΕκκλησιαστικὸν Μουσεῖον Ἰγδρας.

